

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

K. Zamanlar
Kıbrıs olayları bütçede açık
meydana getirdi. — Gazeteler —
Demirel — İşte Paşam... Sulhun
faturasını gene biz ödedik!

MEVDUATIMIZ

BANKAMIZA GÖSTERİLEN BU TEVECCÜH
SEBEPSİZ DEĞİLDİR

ZİRAAT BANKASI

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 13 Sayı: 52 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 20 Aralık 1967

KIBRIS GARGARASI!

ESKİDEN memleketin her köşesinde yüzlerce, binlerce tekke varmış. İş yapmayan, ama lâf yapan kişilerin ocağıymış tekkeler... Kadiri, Nakşi, Rûfai, Sünbüli diye bir takım tarikatlara ayrılan bu yuvalarda insanlar sabahdan akşama dek, lâk-lâk-lâk vakit geçirir, ya da hû çekip zaman öldürürmüşlermiş...

İşte böyle tarikat mensuplarından bir kaç derviş toplanmış, her biri elindeki yüzlük, beşyüzlük tesbihleri sallayıp durmakta imişler...

Nakşi dervîşi:

— Erenler, demiş, ben bir oturuşta yetmiş bin çekerim.

Rûfai doğrulmuş:

— Ben bir nefeste seksen bin çekerim.

Kadiri de tesbihini şakırdatıp lâfa karışmış:

— Ben bir kere «Ya Hâk» dedim mi yüz bin çekerim.

Dervişler böyle böbürlenip dururlarken bir köşede Bektaşî çubuğunu tütürüp keyfine bakarmış.

— Dede, sen kaç çekersin? diye sormuşlar.

Baba erenler aba'sının altından başı görünen binlik rakı şişesini işaret edip:

— Eyvallah, demiş, biz ayakta iken bir binlik çekeriz, ama oturduk mu sayısını artık Allah bilir.

Kıbrıs meselesinde bütün Türkiye yeniden tekke ocağına döndü... En başta politikacılar olmak üzere hepimiz, elimizde tesbih hep ya sabır çekiyoruz, hem de konuşuyoruz:

— Çıkmalı mıydık?

— Çıkmalıydık!

— Keşke çıksaydık!

— Çıkamazdık!

— Çıkacaktık!

— Çıkmak işten değildi.

— Çıkardık!

— Çıkmak gerekti.

— Çıkmak görevdi.

Tarikat dervîşi, bir oturuşta yüz bin çekermiş, biz milyon çekiyoruz. İş yapmayan, yapamayan, ama politikayı gır-gır'a dökenlerin hali budur. Şimdi memleketin her bir kahvesinde gır-gır

devam etmektedir. Balık baştan kokar demişler, bizim iktidar böyle başladı Kıbrıs'ın fethine:

— Çıkarım ha!

— Çıkıyorum ha!

— Çıkacağım ha!

Otuz iki milyon sabah akşam radyosunun başında, gençler ve halk miting meydanlarında:

— Çıkalım! Çıkalım! Çıkalım!

Eskiden bayram günleri kırmızı bezlerin üstüne beyaz harflerle vecizeler yazar, sokaklara asardık, bunlardan biri şu idi:

«— Az lâf, çok iş!»

Nitekim bir hareket adamı olan Atatürk'ün bütün ömrü az lâfla ve çok iş ile geçmiştir. Hatay'ı alışımız da böyleydi.

Gene eskiden bayram günleri «Türk, öğün, çalış, güven» diye vecizeler okurduk. Galiba Kıbrıs'ın yarıda kalan fethi bu kelimeleri komikleştirmiştir. Kendimize güvenin değil, güvensizliğin rüzgârları esiyor artık, ve bütün Batı dünyası:

— Türkler blöf yaptı, Makarios blöfü gördü... diye gazetelere manşet atıyor.

Teşekkürlerimiz

Akbaba'nın kırk altıncı yıldönümü, bizi, binlerce dostun sevgisiyle kucaklaştırdı.

Bu mutlu günümüzde, sayın İstanbul Valimiz Vefa Poyraz, değerli dostlarımız ve sevgili okuyucularımız, bize, gönülleri kadar güzel dileklerini bildirdiler.

Dostlarımızın, okuyucularımızın gönüllerinden taşan bu sevgi, geçen çalışma yıllarımızın en büyük nimeti, gelecek çalışma yıllarımızın da yenilmez kuvvetidir.

Minnetlerimiz, teşekkürlerimiz bütün Akbaba ailesi adınadır.

AKBABA

Batı dünyası öyle konuşadursun, kendi içimizde Kıbrıs yeni den partiler arası bir çekişme haline gelmiştir. Kır at iktidarı:

— Zafer kazandık, diyor.

Muhalefet:

— Bu bir hezimet... diyor.

Ve olan gene Kıbrıs Türk'üne oluyor.

İş yapamayan, fırsatları kaçıran, yetkilerini gereği gibi kullanamayanlara kalan, çene yarıştırmaktır. Biz de elimizde politikanın tesbihi, lâf kıtlığında gargarayla vakit geçiriyoruz. Bu gargara, iç politika kulislerimizden Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kulislerine kayacak ve başta U-Thant olmak üzere nice ünlü ve saygı değer şahsiyet gargaraya devam edecekler.

Biz ve onlar gargaraya devam ederken de Kıbrıs Türk'ü nefessizlikten boğulacak... Yunan başkısı ve zulmü eksilmeden devam edecek... Papaz gene dört ayak üstüne düşmüş olacak...

İşin eni boyu nedir bilir misiniz? Bu dâvada Kır At'ın sahipleri at'ı yürütemedi. Şimdi başta Kıbrıs Türk'ü olmak üzere hepimiz için güzel bir Anadolu deyişi var, onu söyleyelim beraberce:

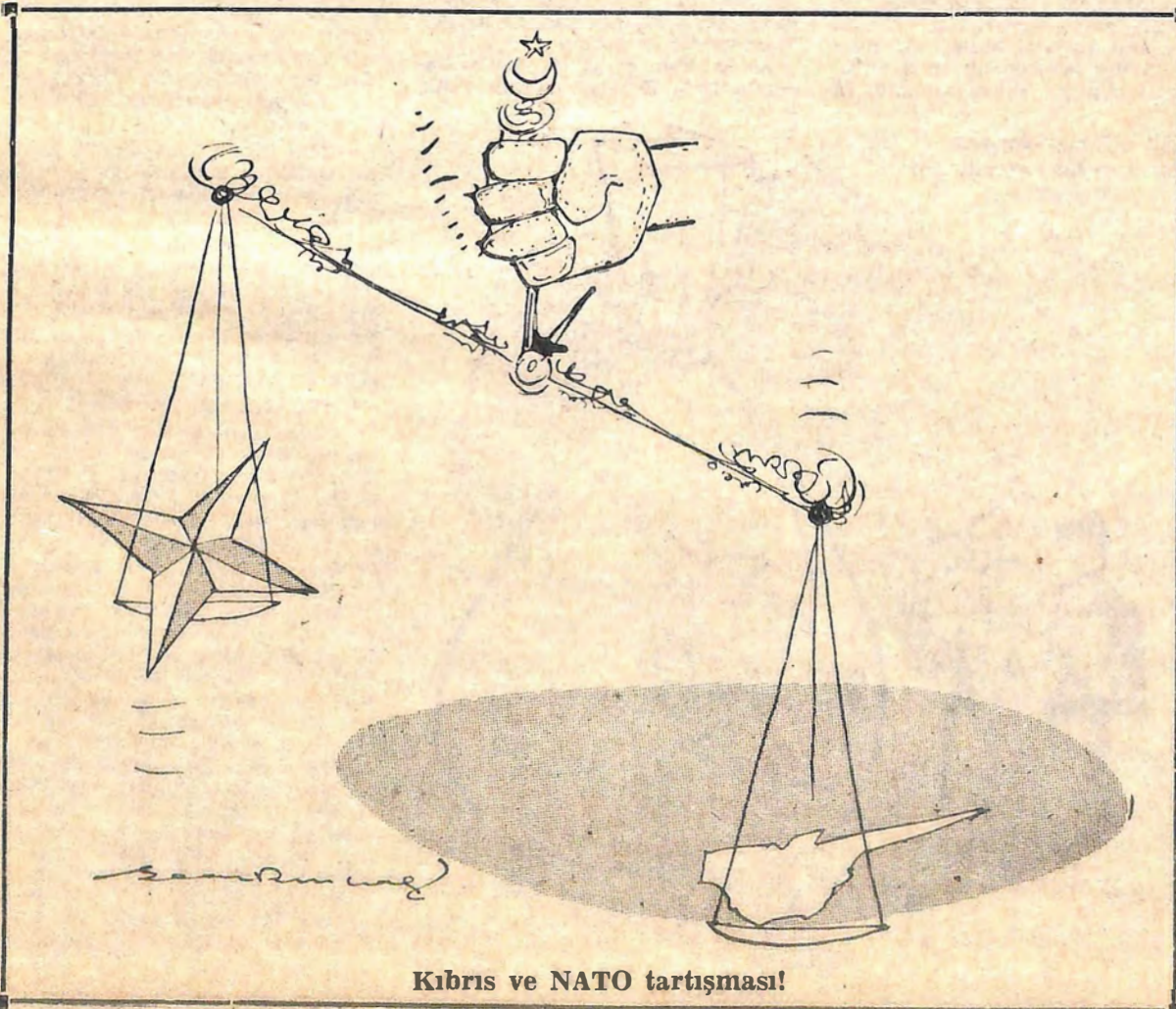
Dokunmadan yürüyen at
Dinden imandan çıkarmayan evlât

Bir de eyi çıktı mı avrat
Düğünü nideceksin?
Gir oyna, çık oyna.

Ha babam ha, yürümez at
Bir kaşık su vermez evlât
Bir de dirliksiz çıktı mı avrat

Ölümü nideceksin?
Gir ağla, çık ağla.

AKBABA

Kıbrıs ve NATO tartışması!

İZZEKLERE MAHSUZ

AZİZ NESİN

BELEDİYE, yolu genişletmek için, eski mahallenin bir bölümünü istimlak edip yıkmış, eskiden dar yolun gerilerinde kalan evler öne çıkmıştı. Bu tahta evlerden birinin tahta boşunda, ev sahibiyle bir arkadaşı rakı içiyorlardı.

Misafir, altı yıl kaldığı Amerika'dan daha yeni dönmüştü. Tam karışlarında, yıkılmış evden kalıntı bir yarım duvarın üzerine, kocaman, kara harflerle, katran ya da zift gibi bir şeyle yazılmış «Eşşeklere mahsus helâdır» yazısını okuyunca sinirlendi:

— Dostum, dünyanın hiçbir yerinde böyle rezalet yoktur; böyle rezillik yalnız bizde görülür... dedi.

Ev sahibi:

— Peki, dedi, duvar diplerine işenilmesini nasıl önüyorlar?

— Avrupa'da, Amerika'da kimse sokağa işemez ki...

— Ya ne yaparlar?

— Her yerde genel helâlar vardır.

— Haa, o başka... O zaman olur.

Tam o sırada, üzerinde «Eşşeklere mahsus helâdır» yazılı yarı yıkık duvarın dibine bir adam işemektedir.

Misafir:

— Sanki burda «Eşşeklere mahsus» diye yazıyorlar da, duvar diplerine işenilmesini önüyorlar mı? İşte bak, herif şarıl şarıl işiyor... Üstelik şu narflere bak, ne biçim yazı! «Ş» leri, «S» leri de ters yazmışlar...

Ev sahibi, misafirine:

— Sen o karşıdaki yazıya boşver, dedi o yazı duvara bir iddia üzerine yazılmıştır, daha doğrusu intikam almak için...

— Nasıl intikam?

— Basbayağı intikam işte... Orası, yıkılmadan önce rahmetli Tahir Amca'nın eviydi. Tahir Amca ölünce, kardeşi Mahir Efendi, ağabeyisine mezar yaptıracağı yerde, işte yıkılan evden kalan duvara o yazıyı yazdı ki, herkes yıkık duvar dibine işerken, ağabeyisinin ruhu, pis sidik kokularından tedirgin olsun... O yazıyı yazmadan önce, hiç kimse akıl edip de, gidip o duvar dibine işemiyordu. Ne zaman ki Mahir Efendi, bu yazıyı duvara yazdı, ondan sonra gelen geçen oraya işemeye başladı. Yaa...

— Nedenmiş bu Mahir Efendi dediğin adamın ağabeyisine bu kadar kızması?

— Rahmetli Tahir Amca'yı ben çocukluğumdan beri tanırdım. Bütün bu mahallelerde onu tanımayan yoktu. Şimdi açık hava helâsı olan şu yıkık duvar, onun iki buçuk katlı tahta evinden kalmadı. Bahçesi büyüktü evinin, ama bahçe duvarları hem yüksek, hem de hırsız girmesin diye duvarın üstüne dikine cam kırıkları yerleştirilmişti. Bir zamanlar bu koca evde bir başına yaşırdı. Evine pek kimseyi sokmazdı ama, nasılsa girenlerin söylediğine göre, evi döküntü ambarı gibiydi. Odalar da, bahçe de tıklım tıklım döküntü öteberi kıvr zıvırla dolu... Tahir Amca, gün ağarırken evinden çıkar, akşam karanlığına kadar sokaklarda dolaşır...

— Niçin?...

— İş bu... Yollarda, işe yarar sandığı, atılmış, dökülmüş, eski püskü. kırık dökük, gerçöp, her ne görür bulursa toplar evine getirirdi. Sonra bunları evinde ayırır, sıralamış. Bahçesinin bi yanı tepeleme cam, şişe kırıkları, bi yanı tahta parçaları doluymuş... Bi yanda dağ

gibi pash tenekeler, çiviler... Odalar, paçavralarla, sokağa atılmış gazete kâğıdı, kullanılmış kesekâğıdı dolu... Eski ayakkabılar, meşin parçaları, kırıntı, paçavra boş şişeler, şişe mantarları daha da neler, neler... Tahir Amca, işte bu sokaktan topladığı şeyleri satardı... Hattâ, babam, bir kış, kışık odun, kömürümü, ondan almıştı. Sokaklardan topladığı, tahta parçaları, dökülmüş kömürler...

İkinci Dünya Savaşı sırasında ortalıkta çivi yok. Korkunç çivi sıkıntısı çekiliyor. Tahir Amca, yıllardır şurdan burdan topladığı paslı çivileri, zımparalayıp boy boy ayırmış, sonra sandık sandık çivi sattı, o zamanın parasıyla sekiz bin liraya...

— Çok cimri demek?...

— Cimri de söz mü? Sidiği zeytinyağı olsa, ziyan olacak diye işemez...

Günün birinde Sıdika hanımla evlendiğini duyunca, bütün mahalleli şaşırık. Birdenbire, kimseye duyurmadan evlenmişler, yoksa mahalleli bir olur, ne yapar eder evlenmelerine engel olurdu. Çünkü bu Sıdika hanımın «Koca törpüsü» diye ünü çıkmıştı. Hiç kendini zorlamadan, rahatlıkla, evlendiği beş kocasını tahtalköye yollamış... Kayış gibi bir kadın, berberlerin ustura bilemediği yağlı kayış... Bir de bu Sıdika hanımın «Nallı kasabı» diye ünü bir oğlu var, evlerden irak... Nallı kasabı dedin mi, bundan yaka silkmeyen yok...

— Nallı kasabı ne demek, soyadı mı?

— Soyu, soyadı batsın... Adını sanını bilmeyiz, burda ona herkes Nallı Kasabı der. Çünkü, yıkık sur duvarlarının kovuklarında, çürüğe çıkmış askeriye katırlarını, tırnağı dökülmüş sütyü beygirlerini, uyuzlanmış kart esekleri kesip, körpe kuzu eti diye satar da, ondan Nallı Kasabı denilmiş... Sıdika hanımın, Ta-

hir Amcayla parası için evlendiği beşbelli, parasına göz dikmiş. Ana-oğul, elbirliğiyle adamı öldürüp parasına konacaklar. Tahir Amca da o zaman yetmişini aşkın, evlenmek artık nesine?...

Bu Tahir Amcanın, dört erkek kardeşi varmış da kimse bilmezmiş. Tahir Acanın yetmişinden sonra, böyle belâli bir kadınla evlendiğini duyunca ortaya çıkmışlar, koşup gelmişler. «Bizim kardeşimiz, yaşı ilerleyip bunamış olduğundan, ne yaptığını bilmez, şuuru bozuktur, bu yüzden evliliği sayılamaz, çünkü ne yaptığını bilmiyor; bizim vâsisi olup, malına, mülküne ve parasına göz-kulak olmamız gerek, hem de ağabeyimiz Tahir akıl hastanesine yatırılmalıdır» diye savcılığa bir dilekçe vermişler. Savcı, «Ağabeyinizin aklını oynattığı nerden belli?» diye sorunca da, «Yetmişine kadar aklını başında tutup evlenmemişken, yetmişinden sonra evlenmesi delilik değilse nedir?» demişler.

— Gerçekten öyle...

— Savcı da, kendi karısından yüreği yanığın birisiymiş ki, senin gibi, «Evet, doğrudur» diyerek, Tahir Amca'yı, akıl muayenesine yollamış. Bunun üzerine Sıdika hanım, kocam akıldır diye tutturmuş. «Bunlar ne biçim kardeş olmalı ki, mallarına konmak için ağabeylerine deli diyorlar» diye bir dilekçe de o vermiş. Biri, akıllı diyerek, öbürü de delidir, diyerek, Tahir Amcanın mallarına konacaklar. Deliliği bir anlaşılrsa, kardeşler hemen Sıdika hanımla oğlu Nallı Kasabını evden kapı dışarı edecekler...

Değil Tahir Amcanın dört kardeşini, kırk haramileri altedecek güçte olan Sıdika hanım, sonunda Adli Tabiplikten söküp aldığı kararla, kocasının akıllı olduğunu ispat etti. Dört kardeş de çekilip gittiler...

Artık bütün mahalleli, Sıdika hanımla Nallı Kasabı, bakalım Tahir

Amca'yı ne zaman öldürecekler diye merakta... Sabahleyin Tahir Amca'yı gördük mü, «Aaa, bugün de öldürememişler...» diyoruz.

Tahir Amca, yetmişinden sonra gelen evliliğinin mutluluğunu iyice sünmeden öldü, ama ne Nallı Kasabının, ne Sıdika hanımın eliyle... Bir otobüs kazasında öldü.

Karısına, «Bu benim kardeşlerim olacak canavarlar, ben ölünce sana her kötülüğü yaparlar, onun için sağlığında sana bir çiftlik alıp tapusunu da senin üstüne yapacağım. Eskişehir'de yüzbin liraya acele satılık bir çiftlik var Kelepirdir. Nah, işte bende ancak seksenbin lira var, yirmibin liram daha olaydı, sana o çiftliği alırdım» deyince, Sıdika hanım, fırsat bu fırsattır deyip, altın bilezik gibi, küpe, kolye gibi her neyi varsa satıp savup, üstünü de kendinde olanından denkleştirip, yirmi bin lirayı Tahir Amcaya vermiş. Tahir Amca otobüsle Eskişehir'e giderken, otobüs devrilip yolların yarından çoğu benzin alevinde yanarak, ölmez mi!... Tanımadığı iki adam çıkagelip, «Tahir efendi sizlere ömür» diye kazayı bildirince Sıdika hanım, etekleri tutuşup, Tahir Amcanın üstündeki yüzbin lirayı, hiç değilse kendi yirmibin lirasını kurtarmak için yollara düştüyse de, kazada ölen cesetler benzin yangıyla tanınmaz olduğundan Tahir efendinin cesedi bulunmadı. Sıdika hanımın yiribimin lirası gitti gider... Eh, elde ikibuçuk katlı ev var ya... İş, miras davasına dökülünce, Tahir Amcanın noterden tasdikli bir de vasiyeti çıkınca, Sıdika hanımın az kaldı yüreğine iniyordu. Çünkü, Tahir Amca, bütün gayri menkullerini dört kardeşine miras bırakmış, hem de Sıdika hanımla evlenmeden önce... Bu sefer Sıdika hanım, kocasının akıl bozukluğuyla böyle bir vasiyet yaptığını ileri sürerek, vasiyetin geçerli sayılmaması için dava açtı.

— Yani işler tersine döndü. Eski-den kocasının akıllı olduğunu ispat eden kadın, bu sefer de deli olduğunu iddia ediyor.

— Evet, bu yüzden de davayı kaybetti ya... Kadın, hangi birine yansın, kaçırdığı mirasa mı, elden verdiği yirmibin liraya mı? Neyse, Tahir Amca'nın kazada öldüğünü ileri sürünce hemen ondan boşanıp, ne yaptı bil bakalım?...

— Bir koca daha mı buldu?

— Evet, hem de Tahir Amca'nın kardeşi Sahir efendi'yle evlendi ki, kaçırdığı mirası yeniden avlasın... Sıdika hanımın zorlamasıyla evi satışa çıkarınca, evin otuzbin liraya ipotekli olduğu anlaşıldı. Önce borcu ödeyip ipoteki çözmek gerekiyordu. Kardeşlerin dördü de, iyice dar gelirli, yokluk, yoksulluk içinde... «Hay cimri deyyus, hortlasın inşallah...» diye ağabeylerine ilenmeye başladılar. Otuzbin lira kolay bulunur para değil ki... Neleri var, neleri yoksa hepsini satıp savup, bir çok da borca girip otuz bin lira borcu ödeyerek tam evi satışa koydular ki, adamın biri, elinde senetle çıktı ortaya... Tahir Amca ondan da borç almış... Dört kardeş, «Vay hortluyası pis cimri...» diye ağabeylerine ilenerek, şurdan, burdan yüksek faizlerle borç bulup, Tahir Amcanın onsekiz bin lira borcunu da ödeditler. Ev satışa çıktı, yetmişbin liraya bir alıcı bulundu. Yetmişbin li-

Kıbrıs olayları bütçede açık meydana getirdi.

— Gazeteler —

Yazısız

ra ne ki... Borçlarını öderlerse her bir kardeşin eline beşbin lira ya geçer, ya geçmez... Daha evi satmadan bunlar, Belediye bizim bu mahalleyi istimlake girişti, Tahir Amcanın evine de yüzüymü bin lira fiyat biçince kardeşler sevinçten uçtular. Kardeşlerden Mahir efendi, önyak olup, Belediyeden para alınca Tahir Amcaya bir mezar yaptırmasına karar aldırdı. Her ne kadar Sıdika hanım, mezar işine yanaşmadıysa da, oy çoğunluğuyla bu karar alındı. Gelgelelim, tam Belediyeden paranın alınacağı sıra Tahir Amca dipdiri ve sapaşgılam çıkagelmez mi?

— Yahu, ölmemiş mi?
— Ölü mü? Cimriliğinden Azraile can bile vermiyor herif... Dört kardeşin sevinci kursaklarında kaldı. «Yedi aydır nerelerdedin?» diyenlere, Anadolu'ya geziye çıktığını söylüyor. Eskişehir'e gitmemiş bile, yani kazaya uğrayan otobüse bile binmemiş... Hani, o iki tanık? Ortada yok... Sıdika hanım saçını başını yormaya başladı. Dizlerini döverek «O benim can yoldaşım kocamdır» diye koştuysa da, olası yok artık... Boşanmış, sonra Tahir Amcanın kardeşiyle evlenmiş...

— Ya kadının yirmibin lirası?
— Tahir Amca «Borcum borçtur, Allah bana, ben sana... Ben namuslu adamım, olunca öderim» deyip, inkardan gelmiyor... Kardeşlerini de, Sıdika hanımı da azılı oğlu Nallı Kasabını da evinden sepetletti. «Ooooh, hele şükür, evin ipoteklerinden, borçlarından da kurtuldum» deyip, Belediyeden paraları alıp savuştu. Miras umuduyla gırtlığına kadar borca batmış olan kardeşlerden Zahir efendi, —ki hortlasın inşallah diye en çok ilenen oydu— Tahir Amcayı dipdiri karşısında görünce yüreğine inip şıp diye oracıkta öldü. Fahir efendi, —ki ağabeyisinin deliliğini ispata çalışandı— aklını kaçırıp tımarhaneye düştü. Sıdika hanım, mirasa konarım diye evlendiği Sahir efendi'yi, «Ben bu insan hurdasını boşuna besleyemem» diyerek, Düşkünlerevi'ne yattırdı. Dört kardeşten kala kala bir Mahir efendi kaldı. Mirası alsalar, ağabeyisine mezar yaptırmak isteyen işte bu Mahir efendi'ydı. Sonunda, Tahir Amca, gurbet illerde ölmüş... Bütün miras, bu Mahir efendiye kaldı; duyduğumuza göre, epey bir paraymış... Tahir Amcanın evi yıkılınca, Mahir efendi, yıkıcılara şa ru mı yedirmiş, her ne yapmışsa, şu yarı yıkık duvarı orda bıraktırdı.

— Niçin?
— Ağabeyisinden bir hâıra kalsın içinmiş... Derken, bu Mahir efendi, bu yarı yıkık duvarın dolayından ayrılmaz oldu. Her beş on dakikada bir, gider, oraya işer... Yahu, insanın bu kadar sık işeyesi gelir mi? Gelmez... Sormuşlar. «Buranın reklamı olsun da başkaları da gelsin işesinler diye, çişim yokken bile buraya gelip işermiş gibi yapıyorum» dermiş soranlara. Yani canlı reklam... Gelgelelim, her ne yaptıysa o duvar dibine kendinden başka işe-

MAKARİOS'UN «EVET» İ!...

yen olmadı... Birisi, bu Mahir efendi'ye akıl vermiş, demiş ki: «Sen oranın açık hava helâsi olmasını istiyorsan, o duvarı güzelce badana et, üzerine de (Eşeklere mahsus helâdir) diye yaz ki, herkes de oranın işenecek bir yer olduğunu anlasın... Yoksa herkes ne bilirsin, oranın açık hava helâsi olduğunu?..»

Anlayacağın, bir duvara «Eşeklere mahsus» diye yazmak, helâ tabe-lâsi yerine geçiyor... Bir gün, Mahir efendi, yarı yıkık duvara merdiven dayamış, katrana batırdığı fırçayla «Eşeklere mahsus helâdir» diye yazıyordu. Ama «S» lerle «Ş» leri ters yazıyor. Yanına gidip, harflerin doğrusunu gösterdim. «Evet, biliyorum ama» dedi, «bazı harfleri böyle ters yazınca, o zaman helâ olduğu anlaşılırmış...» İşte böyle, o günden sonra, orası gerçekten, açık hava helâsi oldu... Ordan her kim geçerse işeyesi olmasa bile, yazıyı görünce çişi gelip, sanki sevaptır gibilerden, gider duvarın dibine, kendini zorlayarak işer... Sidik kokusundan ordan geçilmez. Mahir efendi, «Mezar yaptıracaktım, işte burasını yaptım, ona lâyık olan da budur, pis sidik kokularından hoşlanır onun pis perilleri...» diyormuş. Şimdi burdan yol geçecek, tabii o zaman bu yarı yıkık duvarı ortadan kaldıracaklar. Mahir efendi bunu duyunca, Belediyeye koşmuş, hayır sahipleri cami, okul, çeşme yaptırmaslar mı, Mahir efendi de, «Ben buraya sevabıma genel helâ yaptıracağım, sevabıma, gelen giden işesin...» diye Belediyeye dilekçe vermiş... «Ben bu yaştan sonra miras kalan bu parayı ne yapayım, sevabıma helâ yaptırır da ağabeyimin de ruhu şâd olur» diyormuş...

Aziz NESİN

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

Akbaba'nın Büyük Mizah Yarışması

1 — Şiir 2 — Mizah hikâyesi 3 — Karikatür

Mizahın üç türünde açtığımız yarışmanın kuralları şöyledir:

1 — Amatör olmak. Türkiye'de çıkan dergi ve gazetelerin hiç birinde imzalı eseri yayınlanmamış bulunmak.

2 — 6 Aralık 1967'de başlayan yarışmaya gönderilecek eserlerin, en geç 17 Ocak 1968 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalanması. Bu tarihten sonra gelen eserler dikkate alınmaya caktır.

3 — Yazıların, kâğıdın bir yüzüne daktiloyla yazılması, karikatürlerin çini mürekkebiyle çizilmesi şarttır.

4 — İsimlerini ilerde açıklayacağımız büyük jüri 18 Ocak 1968 tarihinden sonra toplanarak çalışmalara başlayacak, kazananların isimleri 11 Mart 1968 tarihinden sonra ilk çıkacak AKBABA'da açıklanacaktır.

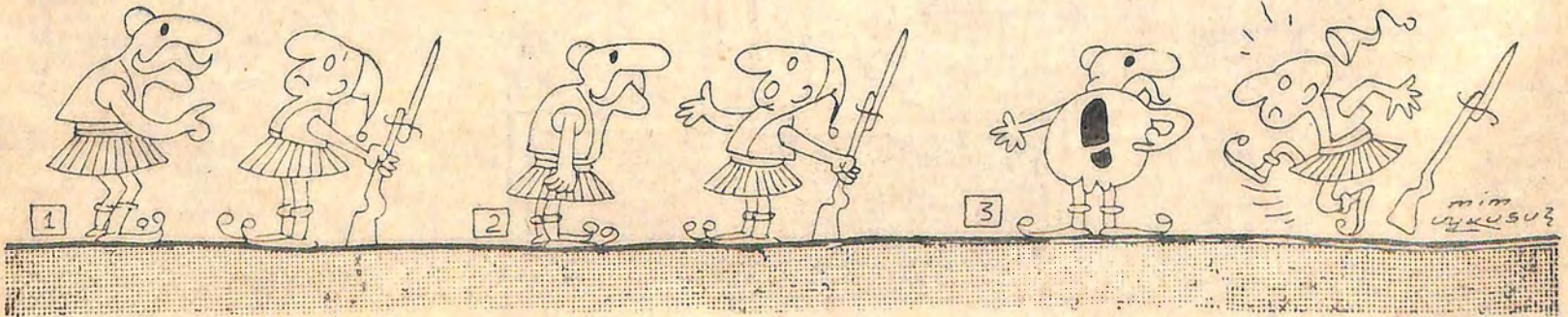
5 — Her türün birincilerine ayrı ayrı biner lira «1000 T.L.» ödül verilecek, ödül kazanan eserler dergimizde yayınlanacaktır.

6 — Yarışmacıların, eserlerinin altına açık ad ve adreslerini yazmaları şarttır.

7 — Eserler, aşağıdaki adrese postayla gönderilebileceği gibi, elden de getirilebilir.

Akbaba dergisi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3 — İstanbul.

8 — Bir karışıklığa meydan vermemek için yarışma zarflarının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» yazılması gerekmektedir.

— Ben de gaziyim...

— Nerenden belli?...

— Nah, buradan...

METİN
TOKER
OLAYI!

BU olay diğerlerinden farklı. Demokrat Parti zamanında yeri göğü birbirine kattı, kabine krizlerine sebep oldu. Fakat Metin Toker'in, bu yazı serisinin diğer kişilerle kendi lehine olan bir ayrılığı var: Hiçbir zaman kendisini büyük fedai, büyük kahraman, büyük salvator (kurtarıcı) saymamış olması!

Sayabilirdi de... İki kere yazıları yüzünden hapse girmişti, bir keresinde sekiz ay, bir keresinde on iki ay. A. Menderes zamanında...

Hapis olayını istismar etmedi. Fıganı dünyayı tutmadı. Âmiyâne iç dökmeydi. Zaten hiçbir derdiyle, hiç bir acısıyla, hiçbir eksiğiyle yakınmamıştı... İsmet Paşa örneği...

Duygudan nice uzak olsa, hiç mi derdi olmamıştı? Hiç mi problemi yoktu? Hiç mi zora toslanmamıştı?...

Bu tarafı Batılıydı, her tarafı değil. Yakınmama gururunu yarattı. Her şeyi başaran bir «Playboy» imajına sadık kaldı.

Zeki, kurnaz, hayatını yüksek seviyede sürmek istediği için hürriyeti de istiyordu. Kısıtlanırsa, tabii ki savaşı verecekti.

Hapis sınavından kendisine bahsedenele hesaplı bir umursamazlıkla aynı anekdotu anlatmağı âdet edindi...

«— Bir gün dalgalı bir havada biri boğuluyormuş. Birden başka biri uçarcasına suya atılmış ve kurtarmış. Herkes «Bravo, aferin, yaşa» diye sırtını sıvazlarken o öfkeden tüte tüte, etrafını araştırmış: «Ah bir beni arkamdan itip, suya düşüreni bulsam» diye...»

Basının Gunther Sachs'sı olmaktan hoşlanmıştı. Türk basınında benzeri yoktur.

Neden, derinlikleri hiç karıştırmayan bu adam, yazımın diğer kahramanlarından daha fazla antipati toplamıştı?... Sebepler değişik: Başarı olayının lirik bir tarafının olmaması, «bir hanedana» sonradan katılmış düzenlice bir şehzade şımarıklığı; daha önemlisi, daha dün fikir işçisiyken yıldızının birdenbire parlaması. Yıldızı parlamamış e-cirler affedememiştir. Hele, «Bileğinin gücüyle» olmasını!...

Bir roman kahramanı olarak alısam, romanımın ismini: «Azıcıkta kalbi olsaydı, ne olurdu?» koyardım!

Sinekli Bakkal romanında bir Bilâl oğlan vardır, Rumelili... Zaptiye Nâzırı Selim Paşanın adamlarından Bayram Ağanın yeğeni, haris, zeki, iyi yaşamasını seven Bilâl oğlan! Bir yerde Bayram Ağa, kapalı sözlerle, Paşanın kızını ister yeğeni. Paşa kabul eder. Osmanlı İmparatorluğunun geleneklerince Bilâl oğlan sonradan vezir olacak doku'dandır.

Bu pasajı okurken, Metin Toker aklıma gelir...

İsmet Paşa geçmişin bir padişahı olsaydı, muhakkak ki damadı, Damat Metin Paşa olurdu!...

Ve Paşa, dünyadaki bütün Türkiye uyrukları eleklese, kendisine daha uygun damat bulamazdı...

Akis Basinevi'nin bir çalışma odasındayım, upuzun, özelliksiz. Metin Toker kendi gözüyle kendi hayatını ve kendini anlatıyor. Telefon sık çalıyor. Müessesse müdürü, azıcık mesafeli kapıyı açıyor, emir ve kumanda alıyor ve kayboluyor.

Dinlerken, bu hasarlılığı dozajlı, saygısızlığı dozajlı, zekası bile sırasında dozajlı şanslı kendimcinin, nasıl sosyal olay haline gelmiş ol-

duğunu bir zamanlar, sökmeye çalışıyordum...

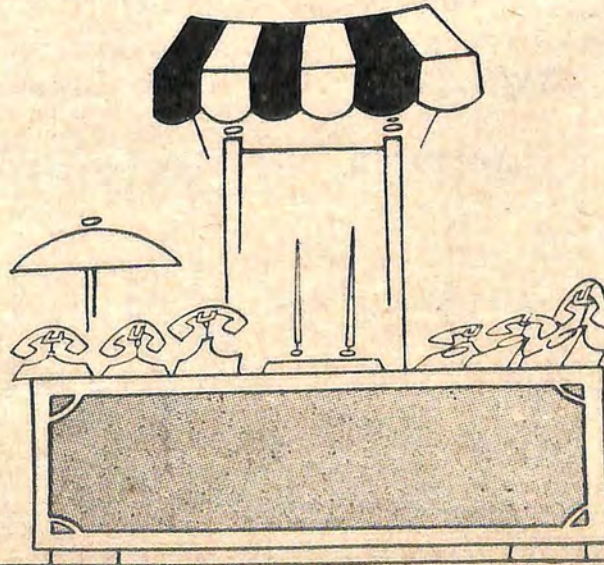
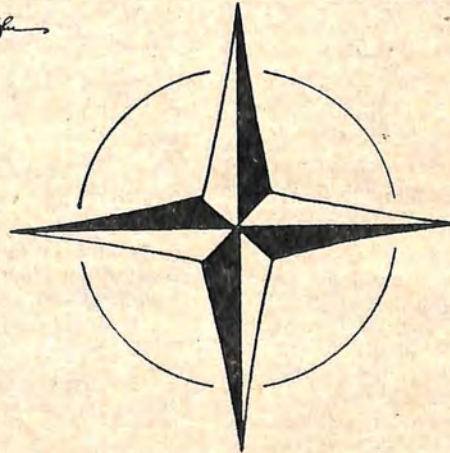
Metin Toker'in başarısını, İsmet Paşaya mal edenler vardır Yanlış. Metin Toker İsmet Paşasız da varlığını ispat etmişti. İsmet Paşaya rastlayan hayat bölümü bir karyerin uç noktasıdır.

İnönü, zannedirim ki, onu öz oğullarından yakın buluyordur. Öz oğulları biçimci ve babalarına karşı tutuklurlar her halde!

Metin Toker, psikoloji üzere politika üzere pervasızdı. Paşa'ya muhakkak cilveli kafalar tutuyordu. Paşanın, büyük stratejisine dokunmayan böyle hırpalanmalara ihtiyacı vardı. Tek yürekten bağ kurduğu, kanını taşımayan kişi, Metin Toker'dir. Paşa ona güveniyordu. Bu bağı ve güveni besledi Metin Toker. Derin egoizmasında, gerçekten tek sevdiği adam, İsmet İnönü'yü.

Bir sevgi karışığıdır. İçinde, saygı olur, hayranlık olur, hesap olur...

Bemil Balıoğlu

Yazısız

kese, icap eden çelmeleri atabilir.

Kendisi gibi, insanlara karşı, moral sözleşmeler yoktur içinde ve dolayısıyla insanları harcama sakınca-sı... Arada büyük büyük farklar da vardır.

Paşa... Paşadır. Çap farkı, kuşak farkı, formasyonu farkı, büyük sorum yüklenmişlik farkı, tecrübe farkı.

Paşa... İsmet İnönü'dür. Metin Toker de çok çok başarıya ulaşmış, kabiliyetli bir patronlaşmış fikir işçisidir!...

Tekrarlıyorum: Yeryüzünün bütün Türk uyrukları eleklense, İsmet İnönü'ye daha uygun bir damat bulunamazdı!

«Metin Toker olayı» haline gelen Metin Toker, Beykoz'da doğmuştur; yazıkta 1924 senesinin 17 Eylülünde.

Batı'da yaşamış olsaydı, magazinleri; Lord Snovdon'lardan, Henri de Monpezat'lardan çok fazla süsleyecek bir damattır.

Toker ailesi orta halli bir aileydi. Ahşap bir evde oturuluyordu. Para her zaman, tasaya eşitti evde.

Sonradan, bu tasayı çekmemeğe karar verdi ve kollarını sıvadı. İçendisiyle çalışanların bu cins tasalarını pek düşünmez, zaten kendisinden başkalarını pek düşünmez.

Burada, Bâbü'lî geleneğinin payı vardır. Fikir işçiliğinden patronluğa varan etrafındakilere, kendi eski hayatını yaşatır: Hâlâ, Bâbü'lî'de bedavadan yazı yazılanlar yazdırabildiklerine.

Metin Toker'in bı başı gümrük memuruydu. Birinci Dünya Harb'i'nin hayatlarını aksattığı kişilerdendi. Bir oğlu daha vardı.

Galatasaray Lisesinde okumuştur... Sonra Macaristan'da. Macaristan modasıydı da. Savaş patlayınca o kuma devresine çizgi çekilmişti...

Kendi halinde bir adamdı. Avrupa görmüş bir Doğu erkeğiydi. Beyaz Ruslarla ahbaplık ederdi. Ailenin, âmir ve kumandanı; daha zeki, daha haris, daha haşin olan anasıydı.

Bir kuşak öncesi daha ilginçti. Metin Toker'in cici anne dediği bir büyük annesi vardı, yahısında müzisyenler barındıran...

Metin sörlere gidiyordu...

Millî Eğitim Bakanı Cemal Hüsnü Taray, büyük a. asinin ahbabıydı. Çocuğu, Galatasaray Lisesine yerleştirdi, parasız. Aileye kalsa, kendiliğinden okuta nazdı. İyi talebeydi. On iki senelik okul hayatı «iftiharlar» la yüklü geçiyordu. Karısı Özden Toker'inki gibi. Yırtıcı değildi, kavgacı değildi. Ona, «Kuzu Metin» derlerdi...

Hayatında ufak bir değişiklik olmuştu. Babası, Karadenize tayin edilmiş; Metin, sıralarının yanında kalmıştı Kadıköy'ünde. Bir nevi nene büyütn esi, şımarıklığında bu devrenin payı var... O zamanın Kadıköy'ü nezh bir çevreydi.

Kuzu Metin'in yazıda kolaylığı vardı. Arkadaşlarının, fransızca kompozisyonlarını yazıyordu onuncu sınıftan beri, iki üç kuruş liraya. Beliren taraf: Realistliği ve pratikliği.

Kuzu Metin'e ısmarhıyolarlı alacakları notları bile: «Kompozisyon altılık olsun, beşlik olsun, dörtlük olsun...»

(Devamı var)

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Sarı Selim ve Kızıl Makaryos!

BUGÜN, Akbaba'nın baş sayfasındaki yerimi, bir Osmanlı Padişahına veriyorum: Kıbrıs Fatihi İkinci Selim'e...

Tarih onu nasıl anlatırsa anlatsın, elimize geçen bir vesika, bugün dünya dillerine çevrilecek bir insanlık belgesidir.

Başbakanlık arşivinin 12 numaralı mühimme defterinden alınmış bu belgenin altında: Zilhicce 979 yazılı, bugünün takvimi ile 1572...

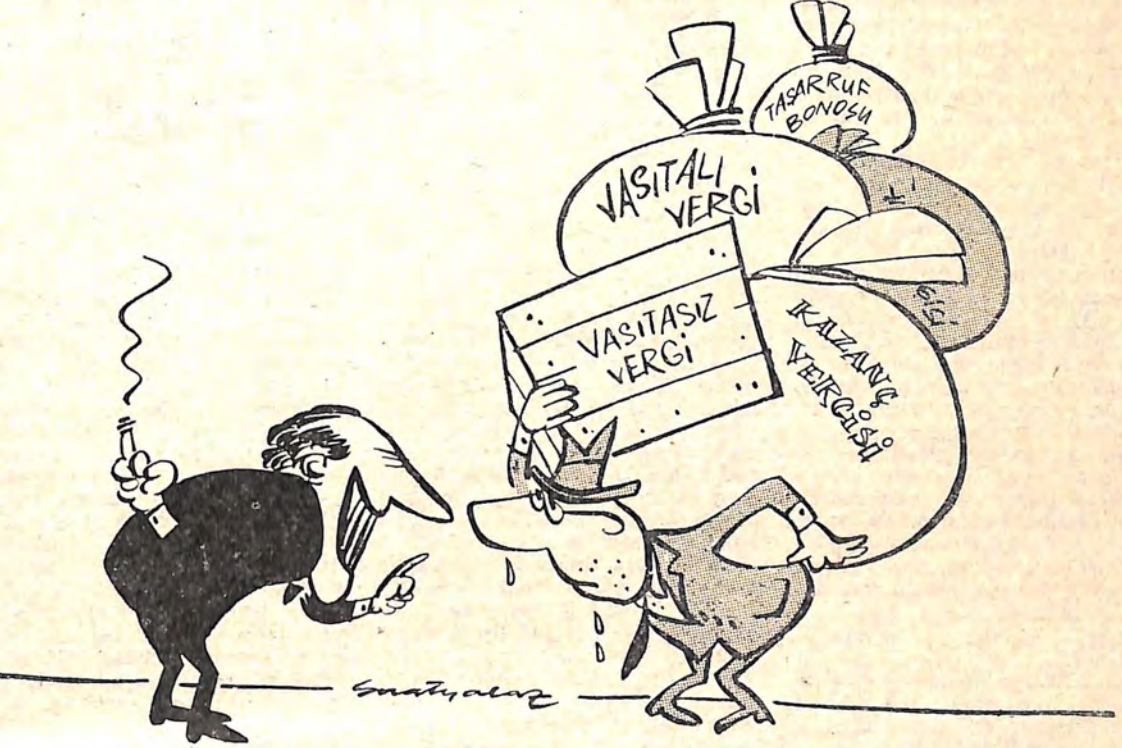
Osmanlı Padişahı, Kıbrıs'ın fetih tarihi 1571'den pek az sonra şöyle irade buyuruyor:

Kıbrıs Beylerbeyi'ne, Kadısı-na ve Defterdarına hüküm ki:

«Cezire-i Kıbrıs kuvve-i kaahire-i hüsvanamemle yeniden fetholunmuş memleket olup reayasına dahi nev'ima zayıf tari olup cezire-i mezbur reayasına zulüm ve taaddi olun-rayıp adalet üzere olunup eğer icra-yı şer'i şerifte ve eğer tahsil-i emval-i beytülmalda ve eğer sair tekâlif-i örfiye ve avarız-ı divaniyede himayet ve sıyanet olunup takviyet verilmekle memleket ve vilâyet eski hali üzere mâmur ve âbâdan olmak mühimmattan olmağın buyurdum ki...»

İkinci Selim'in bu şâhâne âlicenâplığı, buyruğu, kendi üslûbu ile tek cümlede bitirmektedir. Okuyucularımızı eski dilin gölgesinde bırakmamak için, vesikanın aslına tam bağlı kalarak yaşayan türkçenin ışığını tutuyoruz:

«Bizlere Tanrı emaneti olan Kıbrıs halkını, her biriniz, elinizden geldiği kadar koruya-

Maliye Bakanı — Müjdeler olsun! Yeni bir vergi yok!...

cak, kimseye zulüm ve tecavüz ettirmeyeceksiniz. Her türlü hizmette, vergi toplayışında yumuşak davranacak ve a-ralarına geçimsizlik sokmayacak-sınız. Tek dileğim, benim âdil idaremdede her birinin rahat ve huzur içinde olması, bütün Kıbrıs halkının işi ile, gücü ile, kazancı ile güven içinde yaşamasıdır. Bu bakımdan, adayı günden güne güzelleştirmekte, şeneltmekte dakika kaybetmeden çabanızı isterim. Halka, zulmedildiğini, aşırı vergiler yükletildiğini, a-ralarına geçimsizlik sokulduğunu duyarsam, hiçbir özür kabul etmemin ihtimali yoktur.»

İşte Osmanlı Padişahı!... Kılıçların gücü ile vatan topraklarına kattığı ada halkı üstüne, en duygulu bir baba kalbi

ile titriyor: Aman kimseye zulmetmeyiniz... Aman vergilerle ezmeyiniz... Aman aralarına huzursuzluk sokmayınız... Aman işlerini bozmayınız... Aman herkese güven veriniz... Aman adayı şeneltiniz. Sonra, Kadıya, Defterdara, Beylerbeyine, işaret parmağını kılıç gibi sallayarak, kendi dili ile şöyle irade buyuruyor:

«Cezire-i mezburenin mâmur ve âbâdan ve reâyasının emn-ü aman ve refahiyet-ü itmi'nân üzere olması nihayet â-mâl-i behçet-meâbımdır.»

«Ana göre gaflet eylemeye-siz.»

Aradan 392 yıl geçti. Şimdi o adada, bir Osmanlı Padişahı değil, bir din adamı var: Diş-leri, ağzında mitralyöz kurşunu gibi dizilmiş, göğsünün

altında gönül yerine bomba taşıyan bir din adamı.

Dört asır, insanlığı yontayontay, incelte incelte, işte bu hale getirmiş...

Kıbrıs Fatihi Selim'in:

«Zaman-ı hümayun-ı adalet makrûnumda her biri ferağ-ı bâl ve huzur-ı hâl ile kâr ve kisiplerinde» olsun diye irade buyurduğu adada şimdi, insanlara «Birbirinizi seviniz» diyen İsa Peygamberin bir sözcüsü, kurşundan ve gülden kurtulan Türk'leri ahlaktan ve susuzluktan öldürmeye çalışıyor.

Size korka korka bir şey soracağım: Acaba fazla iyi, fazla âdil, fazla insan olmanın mı cezasını çekiyoruz?

Yusuf Ziya ORTAÇ

23 Temmuz 1964

RAMAZAN geldi, hoş geldi. Ama ramazanla beraber, İstanbul'un başına her ramazanda gelen bir gaile de geldi: Dilenciler...

Bu haftalık yazımı, bir sohbet biçiminde, dilenciler konusuna ayırmak istedim.

İstanbul sokaklarında sık sık rastlarız. Yamru yumru bir vücut, kaldrımın kenarına çökmüş, gelip geçene avuç açar. Kendine acındırmanın, merhamet kıskırtıcılığının profesyonel bir işçisi olan bu insan, yoldan geçenlerden pek çoğunun ilgisini şefkatini, acıma duygusunu gıcıkla. Sonunda da üç beş kuruşu cebeye indirir.

Çoğumuz, İstanbul sokaklarında dilenen yüzlerce insanın, birer zavallı olduğunu sanırız. Bunlardan birinin avucuna on kuruş koymayı, bir çeşit sevap sayarız. Bir fakire yardım ettik diye de, gönül rahatlığı duyarız. Oysa, bu üç beş kuruşun bir apartman inşaatında, ticaret dalaverelerinde, türlü eğlence yerlerinde harcadığını hiç aklımıza getirmeyiz. Bir eli kopuk, ya da gözleri kör, ayakları tutmaz bir dilencinin avucuna bıraktığımız paranın, hangi yollardan nereye gittiğini düşünmeyiz.

İstanbul dilencileri, kazandıkları parayı kendileri için harcama özgürlüğüne hiçbir zaman sahip değildiler. İstanbul'da dilencilik, mesele temizlik işlerinden, yahut Belediye Zabıtası kontrollerinden daha usta organize edilmiş ve faaliyete geçirilmiştir.

Sokaklarda, ya da cami kapılarında dilenen bu insanlar çok düzenli çalışan bir denetim, üretim, dağıtım, donatım servislerine bağlıdır.

İstanbul'da 8-10 tane büyük dilenci müteahhidi vardır. Bunlardan her birinin 40 ile 200 arasında değişen dilenci personeli vardır. İstanbul dilencileri, bu müteahhitler hesabına dilenirler. Gündelik kazançlarını da onlara teslim etmek zorundadırlar.

Bir müteahhidin dilencisi ne kadar çok olursa, itibarı da o oranda artar. Dilenci müteahhitleri son derece zengin, kalantör insanlardır. Her birinin apartmanı, özel arabası, kiminin de taksileri, inşaatı, ticari mümessillikleri vardır. «Falanca bey 150 torbalı kullanır» dendi mi, onun olağanüstü bir itibarı var demektir. En düşkün müteahhidin 40 torbalısı bulunur. 40 torbalıdan az personelle iş görmek, verimli olmaz.

Dilenci müteahhitleri, dilenme mevsimi gelmeden önce, bu işe aralık edenleri kamyonlarla, Dârende'ye, Şarkışla'ya, Gürün'e gönderirler. Buranın yoksulları, mizaç itibarıyla dilencilğe son derece elverişli olurlar. Çeşitli manevralar, goygoylar, titreşim sesle ilâhi söylemler, ağlamalar, inlemeler imtihan konularını teşkil eder. Bu konularda gösterdiği ehliyete göre dilenci, mevsimliğine 300-1000 lira verilmek suretiyle kiralanır. Sesi biraz yanık, ağlamaklı olursa, eli ayağı tutmazsa, nüzüllü, ya da başı kel olursa, dramatik pozlar takınmakta hüner gösterirse, mevsimlik kira bedeli 2000 liraya kadar yükselir.

Dilencilik için en uygun mevsim, «Üç aylar» dan başlar. Ramazan, Şeker ve Kurban bayramlarından sonra, sona erer. Yani mevsim, aşağı yukarı altı ay sürer.

Dilencilerle dolu kamyon, Dârende'den yola çıkar. İlk uğrak Adana'dır. Adana'ya gelince, hemen cami kapıları tutulur. Dilenciler, sabah namazından yatışı namazına kadar, iki vardiya halinde çalışırlar. Camilerde mevlûd filân da olursa, kâr oranı, o ölçüde artar.

Adana'dan sonra, uğrak yapa yapa Niğde, Konya, Afyon Eskişehir yoluyla İstanbul'a gelen ekip, müteahhit tarafından önceden hazırlanmış olan yere götürülür. Dilencilerin barınakları ya özel olarak kiralanmış harap bir evdir, ya da eski medrese ve imâret odalarıdır. Burada her birine bir yatak ayrılmıştır. İlk gün istirahatle geçer. Ertesi gün kendilerine İstanbul hakkında

geniş bilgi verilir. Halkın psikolojisi anlatılır. Ne çeşit numaraların etkili olduğu, ne gibi hareketleri yapmaması gerektiği öğretilir. Her birine yirtık pirtık, paçavra gibi elbiseler giydirilir.

Müteahhidin elinde, dilencilerin yerleştirileceği noktaları gösteren bir şehir planı da vardır. Bunlardan kimisi, türbelerin çevresine, kimisi cami kapılarına, kimisi de Belediye Zabıtasının seyrek gelip geçtiği sokaklara yerleştirilir. Birbirine yakın üç veya dört dilencinin başına da bir kontrol memuru konur. Kontrol memuru, hepsine yakın olan bir kahvede oturur. Kavşak noktalarını gözetler. Belediye Zabıtası gelirken, dilencilerin ne tarafa doğru kaçacakları, önceden kendilerine öğretilmiştir. Tehlike belirsince, kontrol memuru dilencileri hemen durumdan haberdar eder.

Kontrol memurunun görevi, aynı zamanda, gündelik hasılatı da, iki saatte bir, dilencilerin elinden almaktır. Bir günde 80-100 lira kazanan dilencinin, paranın cezbisine kapılarak patrona ihanet etmesi ve başını alıp kaçması mümkündür. Buna meydan vermemek için, kontrol memuru, her iki saatte bir dilencinin topladığı parayı elinden alır. Dilencinin, paranın bir kısmını gizlemesine imkân yoktur. Çünkü sonunun felâket olacağı bilirdir...

Öğleden sonra vardiya nöbeti, ikinci ekibe geçer. Birinciler, tekmi parayı kontrol memuruna teslim ettikten sonra, odalarına dönerler. Eğer isterlerse sokağa, gezmeye çıkarlar. Kimisi de, kira bedeline mahsus-

ben aldığı para ile sinemaya gider. Kimisi hafifçe kafayı çeker. Kimisi kahvede oturmaktan hoşlanır. Gece olunca hepsi odalarına dönüp yataklarına kıvrılırlar.

Kontrol memurları akşama kadar topladıkları parayı, o gece müteahhitle teslim etmek zorundadırlar. Müteahhit, bu paradan, kontrol memurlarının hissesini öder. Geri kalanını da kendisine alkoyar...

Dilencinin sabah çorbası, öğle, akşam yemekleri hep müteahhit tarafından sağlanır. Dilenci, kendi günlük görevinden başka hiçbir işle ilgilenmez. Bütün gücüyle mesleğinde ilerlemeye, yeni yeni marifetler öğrenmeye, söz gelişi, lâstik hortumla koltuğunun altından nefes almaya, boynunu büküp ağzını çarpılıp 24 saat o halde kalmaya, değişik makamlarda yalvarmayı öğrenmeye uğraşır. Böylelikle ehliyeti arttıkça, dilenmek için müteahhit tarafından daha önemli yerlerde göreve çıkarılır.

Hemen hepimizde, «Dilenci zavallıdır muhtaçtır, ömrü sürünmekle geçer» diye bir kanı vardır. Oysa, dilencinin, hayatından son derece memnun olduğunu, hepimiz gibi yaşadığını, katiyen sürünmediğini, hatıfâ geçim sıkıntısı bile çekmediğini çoğumuz bilmeyiz. Duysak bile inanmayız. Ama, gerçek bunun tam tersinedir. Dilencilik bizde, fakir, muhtaç kimselerin, gelip geçene avuç açmalarından ziyade, büyük çaptaki menfaatlar için örgütlenmiş bir zillet mesleğidir. Bununla beraber, kendi başına dilenenlere de rastlamak mümkündür. Bunlar bağımsız dilencilerdir. Hiçbir müteahhide bağlı olmaksızın sokaklara düşerler. Kazançları kendilerininindir ama, böyle bağımsız dilencilere uzun süre hayat hakkı tanınmaz. Bunlar örgütsüz çalıştıkları için, kısa zamanda yakayı ele verirler. Yahut da müteahhidin adamları tarafından yakalanıp, adamakıllı dövülürler. Üç dört sefer dayak yiyen bir dilenci, bir daha piyasaya çıkamaz olur.

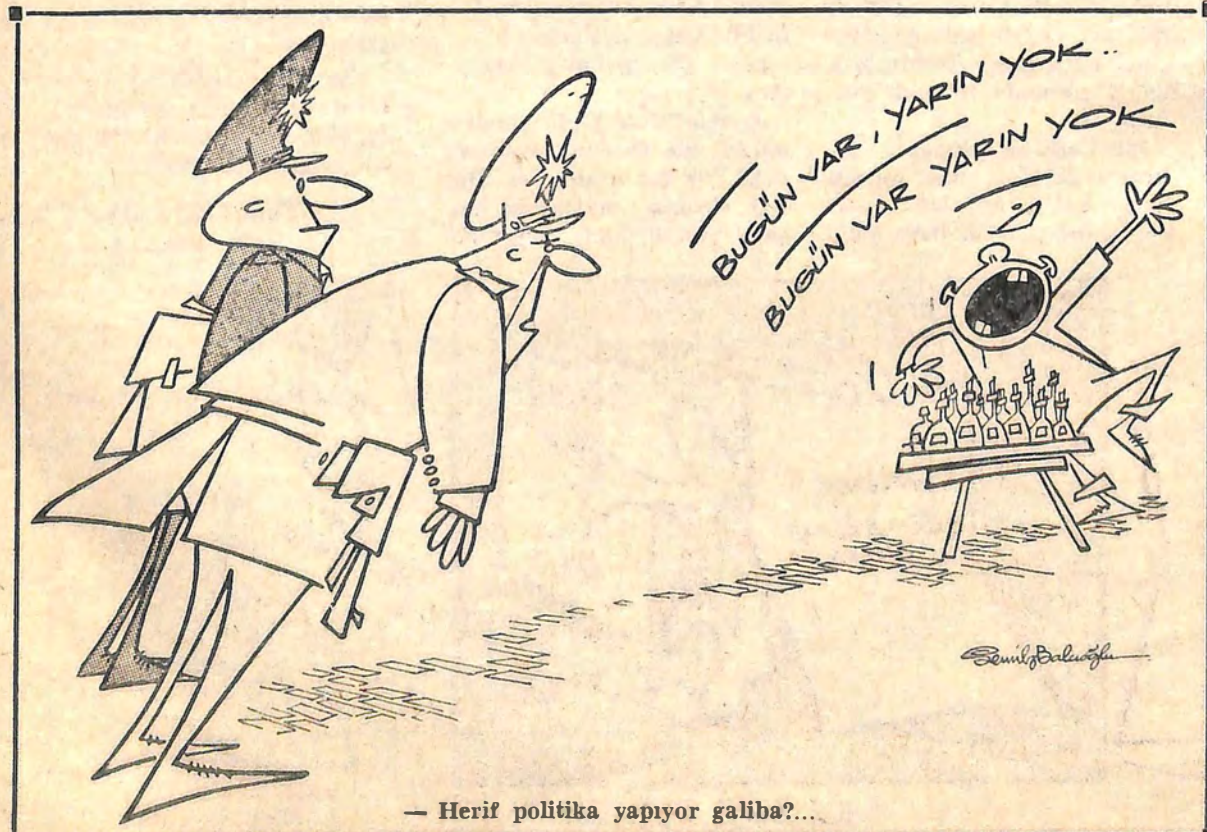
Dilencilerin, gerçekten muhtaç durumda olanları, müteahhit tarafından kadro dışı edilir. Başka bir deyimle emekliye sevk edilir. Çünkü bunlar artık iş yaramaz, istenilen şekilde dilenemez hale gelmişlerdir. Böylelerinin son barınağı da, bir süre sabahçı kahveleri, sonraları da boş arsalar ve mezarlıklardır.

İstanbul'da sokak sokak dilenenlerden gayri, bir de «Cenaze dilencileri» vardır. Bunlar daha derli toplu, daha kurnazca iş görürler. Cenaze dilencileri de, bir örgüt tarafından idare edilir. Bunlar, bir ölüm haberi alır almaz, gayet nazik, gayet terbiyeli bir efendi adam edası ile, cenaze çıkan evin kapısını çalarak, başsağlığı dilerler. Konuşurlarken gözleri yaşlı, sesleri enikonu titredir. Kapının önündeki ayak sohbeti bittikten sonra, usulcacık bir zarf uzatıp ayrılırlar. Zarf içindeki mektup, ölen adamın özel hayatı iyice incelendikten sonra, gayet ustaca yazılmıştır. Söz gelişi, rahmetli Gümrük Müdürüyse, mektup ona göre yazılır:

«Muhterem büyüklere, yürekleri yaralı kardeşlerim!...

Aslen Kafkasya Türklerindim. Harb içinde İstanbul'a gelerek, hayatımı kazanmak için bir iş aradım. Fakat hiç kimse yardım elini uzatmadı bana... Hayattan ümidimi kestiğim bir anda, çok muhterem, çok müşfik bir zatın sıcak elini, sağladım hissettim. Bu büyük şahsiyet, Gümrük Müdürü Hamdi Çakmakçı beyfendi idi. Allah mekânını Cennet etsin, gani gani rahmet eylesin.

Muhterem efendim! Bugün şahsınızdan biristirhamda bulunmaya geldim. Geçirmiş olduğum ağır hastalık ve ameliyattan sonra, çok perişan bir duruma düştüm. Şimdiyenden bir işe girmeye çalışıyorum. Fakat, üstüme glyecek hiçbir şeyim kalmadığından, sizin şefkatli vicdanınıza iltica ediyorum.

— Herif politika yapıyor galiba?...

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Olan olana...

Paydos saatini kollayan C.K.M. P.'liler, yeniden Genel Başkanlığa seçtikleri Türkeş'i omuzladıkları gibi, «Yaşa, varol Başbuğumuz!» diye bağırarak Ankara caddelerinde dolaştırmışlar.

Eee, sıra hazretteydi zaten. İnönü, doktor; Demirel, paşa... Alçak gönüllülüğünden olacak, Türkeş de Başbuğluğunu ilân edip, geçti başa!

SALI

Doğumuzla solumuz

«Araplarla İsrail arasında her an yeni bir çatışma başlayabilir.» «Kıbrıs buhranı, Türkiye ile Yunanistan arasında bir savaşa yol açabilir.»

«Suriye, Hatay'ı istiyor.» «Türkiye, Kıbrıs'a çıkarma yapmak için, Yunanistan'a verdiği notanın cevabını bekliyor.»

Ve bütün dünya basınında tek manşet: «Orta Doğu karışıyor!» «Halk, ortanın solunu benimsemiştir.»

«Ortanın solunu övenlere en güzel cevabı, millet seçimlerde vermiştir.»

«Ortanın solu, herkes için kurtuluş yoludur.»

«Ortanın solu, kölelik yoludur.» Gene ne oluyor diye şaşırarak dünya. Hiç, ne olsun? Arabulucuların gayretleriyle huzura kavuşunca Orta Doğu, sevinçten mi, kederden mi anlayamadık, birden kapışverdi bizim ortanın sağıyla solu!

ÇARŞAMBA

Düşe kalka...

Borcu, boyunu aşan, dosyaları icra dairelerinden taşan İ.E.T.T. durumunu düzeltmek için yeni gelir kaynakları aradı, bulamadı. Devletten borç istedi, alamadı. Tam Allahtan ümidini kestiği bir sırada İngiltere'de Sterlin değerinin düşmesiyle oturduğu yerde 15 milyon lira kâr sağladı!

Durumu düzeldi mi? Yoo... Türkiye'de kimsenin kendisini kurtarmayacağını bildiğinden, «Belki değeri düşer de, bir 15 milyon daha vururum» diye, umudunu Amerikan Dolarına bağladı!

PERŞEMBE

İnkâr eden mi var?

Sanki hakları kayboluyormuş, alacakları inkâra uğruyormuş gibi durup durup açıklıyorlar: «Su-

lar İdaresi, Belediyeden 44 milyon lira alacaklı!»

Canım alacaklıysa alacaklı. İki de bir yüzüne vurmanın ne âlemi var? Adı üstünde: İstanbul Belediyesi...

Etibank alacaklı... Sular İdaresi alacaklı... P.T.T. alacaklı...

İşçisi, memuru, mühendisi, bekçisi alacaklı.

Bunun içindir ki, gösterdikleri sabırdan dolayı bütün alacaklılarına, Belediyemiz de birer teşekkür borçlu!

CUMA

Hayatta olduklarına bakılırsa

Milliyet, «Olaylar ve İnsanlar» köşesinde yayınladığı 4 fotoğrafı, büyük kentlerde yaşayanlara anlatıverdi Doğu'yu.

Resimlere bakarken, sık sık «Doğu'yu kalkındırma miting»i düzenleyenlerle, bu mitinglere karşı çıkanları hatırladık. Adamların karşılıklı çektikleri nutukları dinler dinler, «Her halde kalınuna dâvasında fayda sağlayacağını kesinlikle biliyorlar ki, durmadan konuşuyorlar» derdik.

Oysa en ateşli hatiplerin nutuklarına rağmen, bir değişiklik olmamış. Ne çocuğun urbası var, ne köprüünün yolu, ne de sağlık ocağının doktoru... Hani hayatta kalan da bulunmayacak ama, Allahtan direnmeyi biliyor bir türlü yaşamasını öğretemediğimiz Doğu'lu!

CUMARTESİ

Bekleyenler

Çalışan Kadınlar Kulübü yarına düzenlenen bir defilede, teşhir edilen elbiselerin arasında en beğenilenler, Sulh Güvercini, Yeşilada ve Arabulucu ismini taşıyanlar olmuş.

Haberi veren gazete, Sulh Güvercini'nin hemen satıldığını, Yeşilada ile Arabulucu'nun ise müşterileri beklediğini yazıyor.

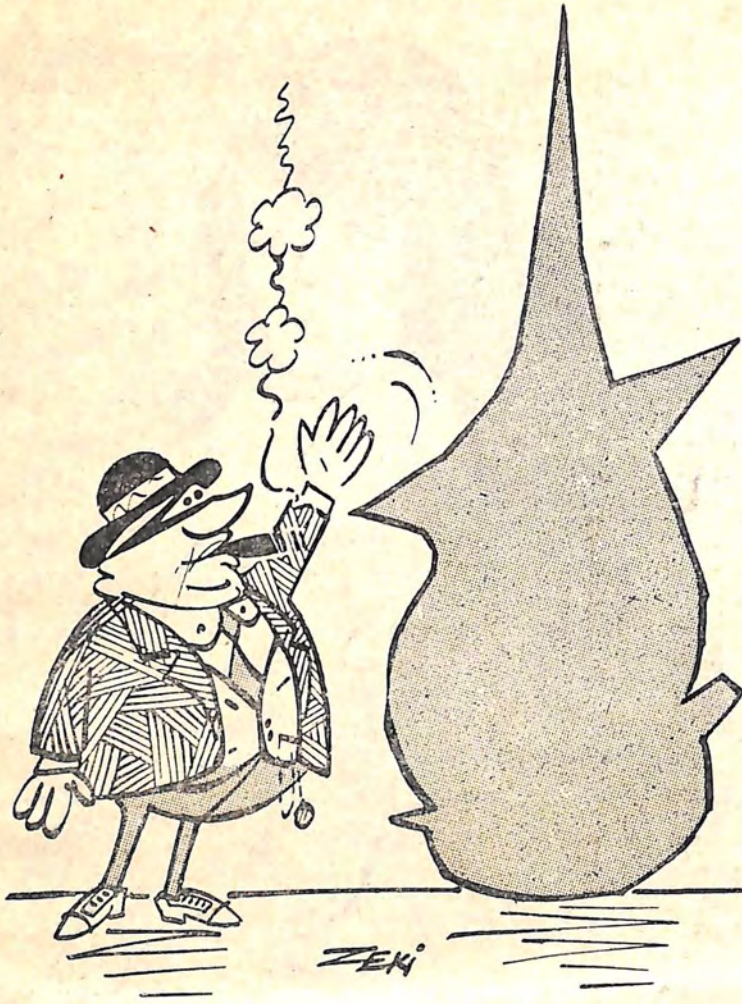
Sulh gitti ya, öbürleri çok bekler daha... Arabulucu, iyi bir fiyata gitmesini; Yeşilada, Mehmetçiğin gelmesini...

PAZAR

Tebrik etmeli

İstanbul polisinin harıl harıl aradığı azıllı kaatili, İzmir cezaevinde bulunmuş.

Aman vakit geçirmeden her iki tarafı da tebrik etmeli hemen. Polisi, tutuklu da olsa bir azıllı kaatili bulmasından; kaatili de, firara tenezzül etmeyip, cezaevinde durmasından...

Fırsatçı — Şununla kimseye kazık atamadım gitti!...

Mümkünse bendenize, o mübarek cennetliğin eski ceket veya pantolonlarından birisini hediye buyurmanızı rica eder, sonsuz saygılarımla mübarek ellerinizden öperim. Rahmetli için en yakın bir zamanda, Valide Camiinde mevlüd okutmak kararındayım. Gününü de size ayrıca bildireceğim.

Rahmetli'nin mânevî evlâdı
Kafkasyalı Hasan Bahtsız

Hâmiş:

Bendeniz çok hassas bir insanım. Küçük bir heyecan karşısında ürperirim. Bu acı kaybımız, beni çok dîlhûn ettiği için, hislerimi bir şiir halinde ifadeye çalıştım. Bu şiiri, bütün hayatını, Gümrük Teşkilatımızın yükselmesi ve gelişmesi için harcayan, binlerce muayene memuru yetiştiren, Devlet gelirini milyonlarca lira artıran, kaçakçılığa en küçük bir müsamahası olmayan, mübarek cennetlik Hamdi Çakmakçı beyfendiye ithaf ediyorum:

Kaç kişi bulunurdu, dünyada sizin gibi,
İmdatına koşup da düşkünleri kurtaran?...
Eylik timsaliydiniz, tıpkı bir melek gibi,
Nur içinde yatırsın, sizi ulu Yaratan.

Seneler değil hattâ, geçse bile asırlar,
Emin olun adınız, tarihe yazılacak..
Nerde «Hamdi Çakmakçı» ismini okusalar,
Ebediyen minnetle, hürmetle anılacak...

Bir palto bir yetime, mekân olur kış ve yaz...
Siz sıcak yerde değil, toprak altındasınız.
Fakir duası ile hissedilmez o ayaz,
Fakat bizi öldürür, unutulmaz yasınız...

Ey mübarek cennetlik, nur içinde yatınız,
Dayına kalbimizdesin, başımızda şahika,
Nasıl bıraktın gittin, öksüz kaldık hepimiz,
Allah rahmet eylesin, ruhunuza fâtiha!...
Âmiin!...

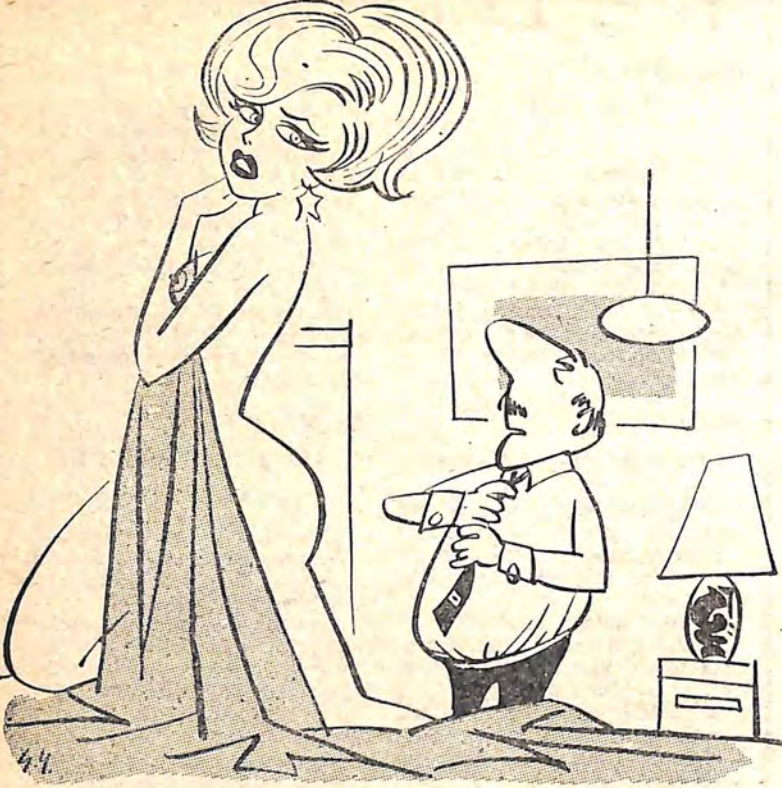
Bu mektubu eve bırakan cenaze dilencisi, bir saat sonra, ürkek, mahcup, üzgün haliyle kapıyı tekrar çalar. Kendisine uzatılan paketi kol tuğunun altına kıştırır. Ceket, ertesi sabah, Bitpazarı'nda satılığa çıkarılmıştır.

Adnan VELİ

— Politika!...

Kadın — Ne zaman soyunsam, aklıma çıplak yoksullar geliyor...
Erkek — Böyle her an yoksulları düşünmekten vazgeçsen iyi olur şekerim!...

Ankara

Makineees, makines!

Hikâye, antolojilere geçecek cinsten...

Uluslararası bir toplantıya mı gelmişlerdi ne?... Yoksam, kendi anlamlarında sadece Avrupa görmeğe mi?... Netice aynıydı: Almanya'dan Fransa'ya çarşı boşaltmışlardı. Fransa'dan da Türk eline çarşı boşaltacaklardı. C.H.P.'liydi, yani kendince en görmüş geçirmiş partiden. Senatördü, yani memleketimizin kaderine sahip topluluktan. Yanında bir de İşçi Partili bir politikacı geziniyordu. Alışverişte, üstüne üstlük gurbette son derece anlaşıyorlardı. Zaten mesele bir anlaşma zemini

bulmada değil mi?... Bulmuşlardı!

Bir takım da, lâkırdılar ediyordu: «Ağayık ama ve lâkin ortanın solundayık» diye. Almanya'dan, «Alamanca» kutulanmış teyp meyp'ler almışlardı. Kutular Envaliddeki Terminale gelmişti Paris'te. Ha nah, bagajların oracığında duruyordu, ha nah!... İşte, memur onları elliyor-du...

Birden bir çılgık terminaldekilerin yüreklerini ağızlarına getirdi: «— Makineees... Makines...»

Senatör yarımız, böyle âvâzeleniyordu ağıyara karşı, «diyar-ı külfar» da:

«— Makineees... Makines...»

Makines dediği teypiydi, alamanca sarmalanmış. Alamanca sarmalandığı halde kırılmasından korkuyordu. Birden dayanamadı... Baryeri aşip bagajların yanına hopladı, sevgili makinesinin yanına. Diyar-ı külfardı

bu. Memur nerden anlasın karşısındakinin nice büyücek adam olduğunu?... Bir hayli itelendi!...

Yolunmağa devam ediyordu:

«— Kırılacak... Kıracaklar... Paramızla rezil olduk... Lisan da bilmiyoruz ki dert anlatacak...»

Hikâye mizah tarihine geçecek cinsten, ama bıktık şu «Makineees, makinesçilerden»... Bir icaplarına memleket içinde baksak da, «makines» lerini yurt içinde temin etmek kendilerine. Politikacılarımızı sevirik biz, gurbette itilme kakılmalarını göynümüz istemez.

Makineees, makines!... Ah, makines!...

— Biraz da okuman, yazman

Pariste

Sabah saat sekiz. Gün pazar. Çocuklarının sevgisi içime yerleşik, sokaklarda yürüyorum... Islak kesane yapraklarına basa basa, hafiflemiş, başım hoş hoş boş... Dromomani diye bir hastalık vardır, yürüme hastalığı... Ona tutuluyorum burada... Ne garip isimli ne garip sokaklar gezdim, parmakcık kadar ince, bir yatak yayı kadar kıvrık!... Fransızların, yazık, yürümeğe vakitleri yok. Kendi semtlerinin dışında kenar yol, kenar iz bilmiyorlar pek:

«— Semtimin dışında» gibi cevaplar alıyorsunuz, sorduğunuzda...

Burnumu kaldırıncı, bir kapıya tosluyorum, büyük: «Le muse de l'homme»... Üzerindeki yazı göynümü dağılıyor:

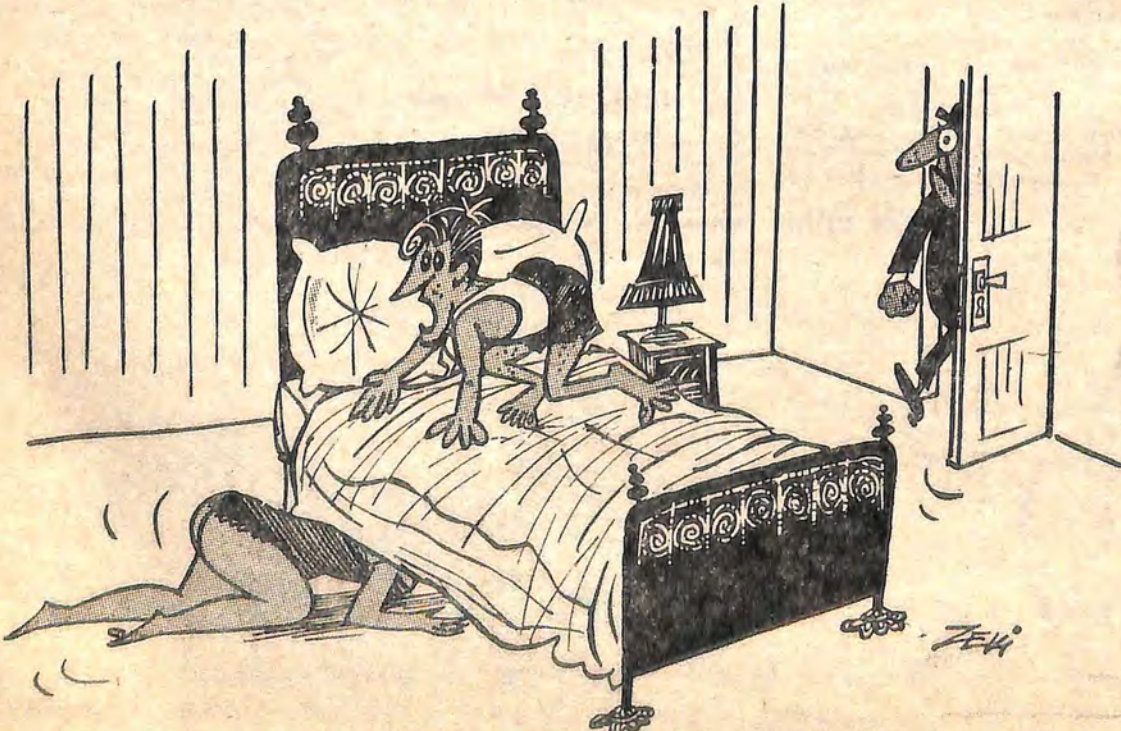
«— Düşüncesiz eser, esersiz düşünce değersizdir» diyor yazının ucu...

Başı da, ona yakın diyor ya!... Yalnız benim Fatma'm, benim Ahmed'im, benim Beko'm, benim Mevlüde'm değil; Anadolu'nun bütün Ahmet'leri, Fatma'ları, Mevlüde'leri, Bekir'leri bu düşüncede yetişse!...

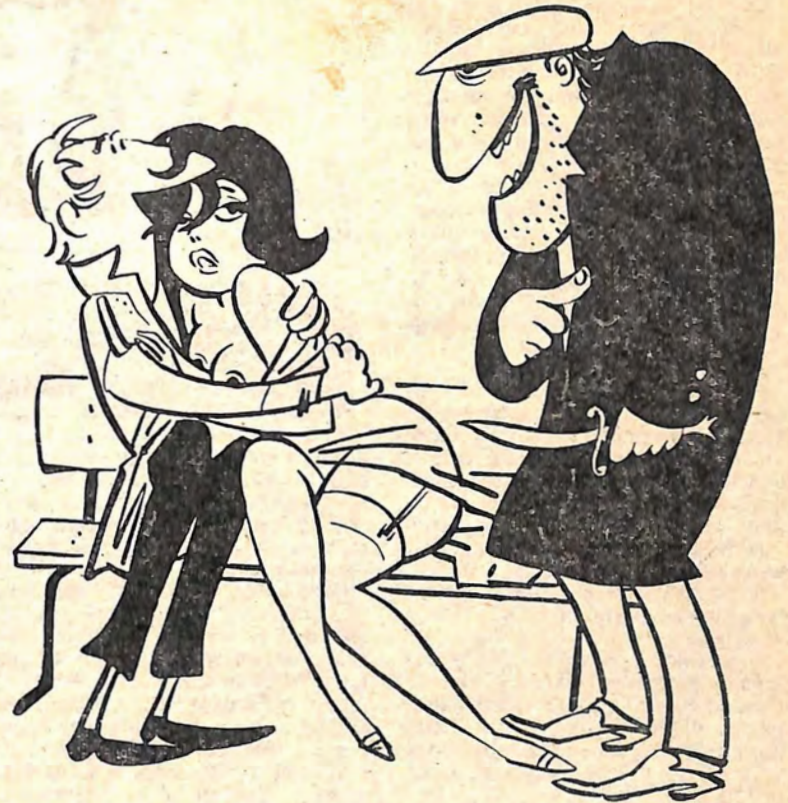
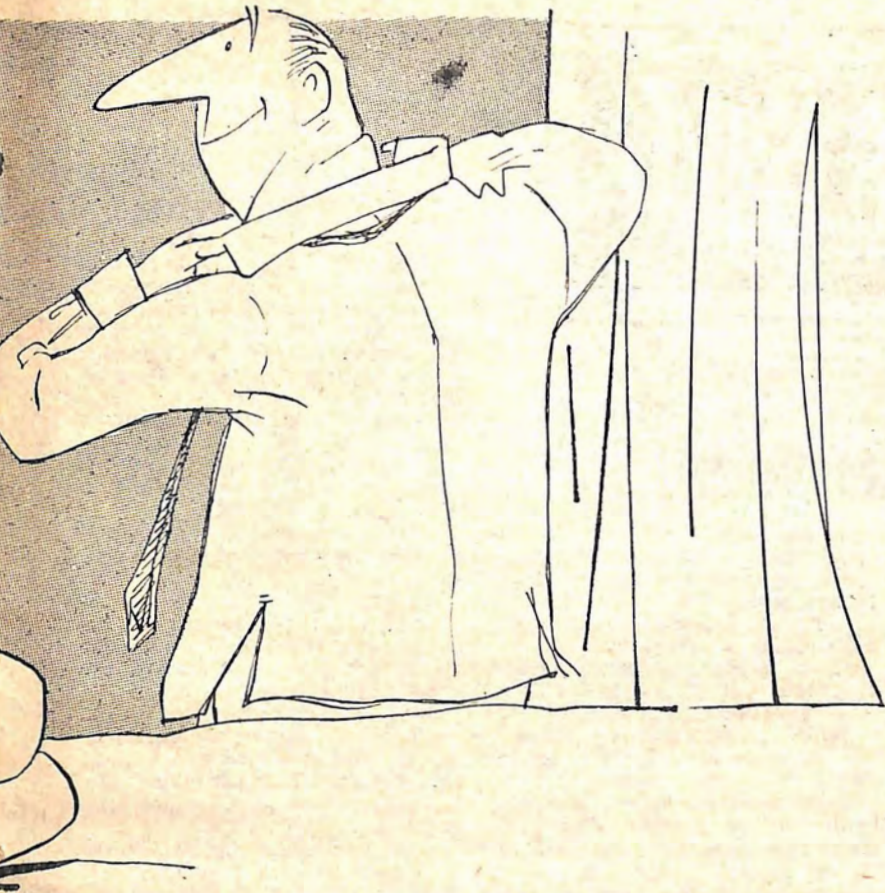
Bugün yarın Andre Malraux beni kabul edecek. Gene göynüm yanıyor. Andre Malraux altmış yedi yaşında. Çok şeyi yitirmiş içinde. «Düünden» hiçbir şey kalmamış içinde... Düünü güzeldi çok... Zaten bir toplum katıksız, birini onore etmeğe başladı mı, çok sıvrılıklerini yok etmiş demektir. Öyle değil mi?... Büyük sayılan insanların, aç ruhlu gençlik resimlerine bakın, bir de tok ruhlu yaşlılık resimlerine...

Neyse Malraux'ya dönelim: Dün İspanya'da gönüllü dövmüş, dana sonra da Çin'de... Yazmış, yaşamış, çekmiş... Bugün, Devlet Bakanı, Kültür İşlerinin başında... Birdenbire bütün kültür işlerini hızlandırmış... Hem bürokrasiden, hem teknokrasiden sıyrıp... Son kitabı «Antimamoire» lar... Granit gibi kısımları var. Daha ufarlanır kısımları da...

Bir tek şeyi müthiş: Başka insan

— Nereye hayatım, orada mı sevişeceğiz?...

— Ben mi?... Aşk Tanrısı Küpidon'um.. Sizi vurmaya geldim!..

sa, sekreter olarak fevkalâdesin!..

lara büyük şeyler yapma imkânını veriyor... İsterseniz (Ben bu cümleyi kime dediğimi biliyorum) bunu tekrarlayalım: «Baş-ka-la-rı-na büyük şey-ler yap-ma im-kâ-nı-nı ver-i-yor»...

Göynüm yandı diyorum... Çünkü bizdeki bütün baltalamalar, işe yaramıyacak adamlarla desteklenmeler, çıkar grupmanlarının arasında, büyük işlerin hırpalanması, hatırıma saldırdı. Eeeh!...

Akbaba, inşallah yakında bir Kültür Bakanlığı kurulur, ama başka bir Bakanlıktan kopuşma değil!... Yârân'la doldurmaca da değil... Üç adet adayım da var... Gerçekte bi tane ama, seçme imkânı vermek için «Üç» diyorum!...

Söyliyeim kimcağızlar: Munis Faik, Suat Sinanoğlu, Bedrettin Tuncel... Hattâ müsteşar adaylarım da var, iki tane... Şimdilik kimler demem!...

Malraux'yla görüştüğün sonra, tekrar bu konuya döneceğim...

Paris uyanmağa başlıyor. Ellerinde, iki baston ekmek, iki kasketli kişi yürüyor. «Seviyor musun?» diyor biri birine, Türkçe. Neyi acaba?... Mütevazî iki vatandaşım... Ne düşürmüş onları bu şartlarla buralara bilemedim. Soramadım. Hangi yürek yanı?... Bir dönemeçte, ekmeklerini süngü süngü tuta tuta kayboldular.

Yürümeme devam ettim, ıslak kesane yapraklarının üzerinde, çocuklarının sevgisi ve bazı sızılar içimde yerleşik!...

Bir yazar

Beyaz saçlı, gök gözlü yaşlı adam: «— İşte» dedi, «çalışma yerim...» Çalışma yerim dediği, dört kocaman odaydı, Paris'in damlarını jikizleyen. Alt kat kabul katıydı, duvarları ipekle döşeli. Adamın adı, Breibacht'tı. Bundan iki sene önce «Combat» ödülünü almıştı, «Bruno dosyası» isimli romanıyla. Zekiymiş. Konuşkandı. Her gece kafa çekmiyordu. Bezik hastası da değildi. Almanyada, daha da ünlüydü. Çalışma katının iki odası kitap-

lıktı. Bir odası, mektupları okumak için büro. Bir odası da, «insonorize», yani ses geçirmeyen duvarlı yazı odası. Aynı teşkilâtın bende de mevcut olduğuna, ciddiyetle inanmıştım. Ona, beni çoktan bırakmış bir yazı makinasıyla dizimin üzerinde, dört çocuğun feryadı... Radyonun çığlıkları... Çağrılar, «Mehmet, iki kilo fasulye, on tane de mandalina» gibi, ilhamı pek desteklemeyecek kesintiler arasında başımın çaresine baktığımı söylesem, fantazi sanırdı...

«Ses geçirmeyen duvarlar»... Birden, Aziz Nesin'i hatırladım ve gamlandım!... Siz olsanız gamlanmaz mıydınız?...

Yolda yaşlı şoför:
«— Rol kesiyor» dedi.
«— Kim?»
«— İhtiyar!...»
De Gaulle'i kastediyordu...
«— Kesiyor» dedim.
«— Poz Paşası» dedi...
«— Yaaa» dedim...
«— Beni tasdik etmeğe mecbur değilsiniz» dedi.
Sustum. Hep Aziz Nesin gözümün önündeydi... Acaba, hücre duvarları «Ses geçiren mi, ses geçirmeyen mi» cinstendi?...

20 SÜLÜN VE DÜNYA BÜYÜKLERİ

Dünya büyüklerinin gerçekte ilgileri anlatacağım hikâyeye kadar... Daha fazla değil...

İran Şahı Paris'teyken sülün avına davet edilmiş. Diğer davetliler keskin nişancıymış, Şah, idare edecek kadar...

Mektubu

Her atışta bir şey vuruldu mu diye duraklamış, öbürleri duraklamazlarmış!...

Yanında hep İranlılar. Atışını över dururlarmış...

Avın sonunda Şah sormuş:
«— Kaç tane vurdum?»

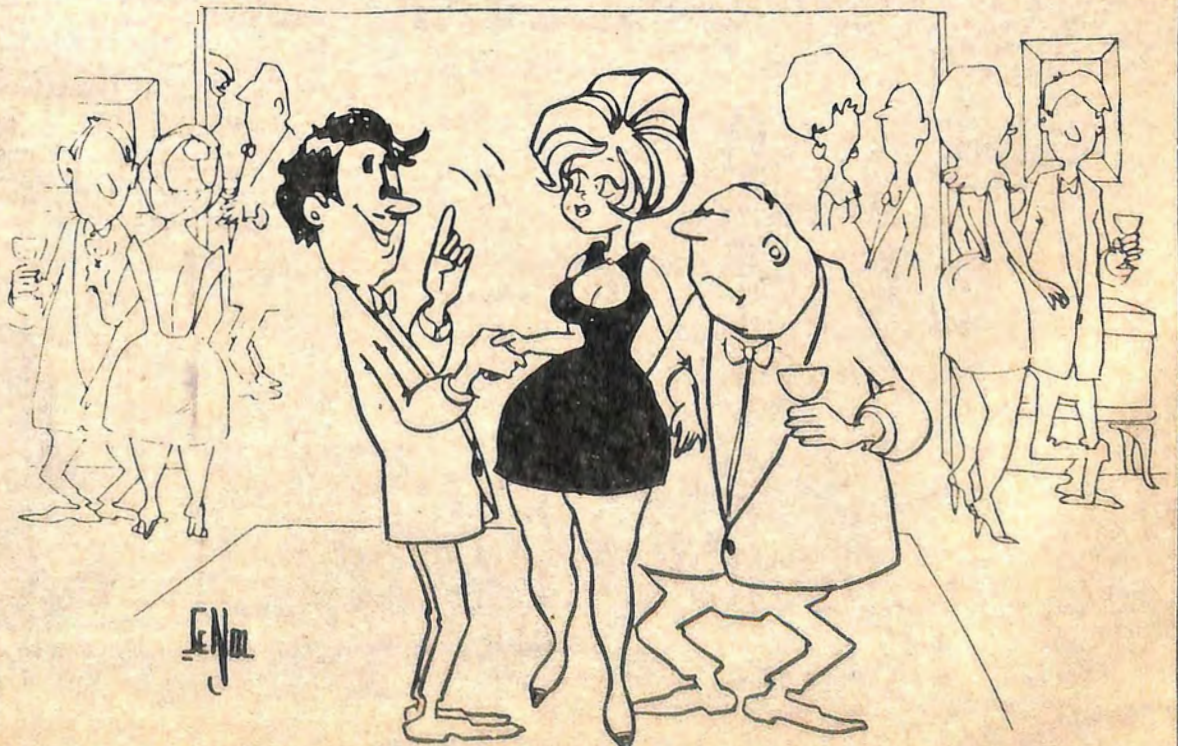
Cevap:
«— Yirmi sülün efendimiz.»

Gerçek:
BEŞ SÜLÜN...

Ve dünya büyükleri, gerçekte bu kadar temassız, kütleleri idare ediyorum sanıyorlar...

«— Ne dersin Akbaba'm, sülün şeklinde küpeler yaptırıp, bazı kişilere hediye edelim mi?...»

Nimet ARZIK

— Seni yalanca seni... Hani boşandıktan sonra benimle evlenecektin!...

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

BU YIL İŞLENEN EN ŞIK CİNAYETLER

KALEPSİ KALEMENİNİ CİNAYETİ

KESİK BAŞ CİNAYETİ

KATİL: Bir seksen boyunda, bir seksomanyak.
KULLANDIĞI ALETİ CARİHA: Banyo küveti.
MAKTUL: On dokuz yaşlarında bir Rum kıza.
ÖLÜM ŞEKLİ: Zorla su içirmek ve izale-i fikirde tasallut ve fili civata...
KAÇ DAKİKADA ÖLDÜĞÜ: Beş saatte...
CİNAYET HAREKATI:

Zorla izale etmek fikrini ortaya koyan Moris geçen pazar günü gecesi evde herkesin baloya gitmesinden istifade aşağı inmiş ve elindeki çikolatayı kıza göstererek: «— Al, sana aldım... Yala» demiştir... Mâsum kız, Moris'in elindeki çikolatayı aldanarak almış ve ona içeri girmesini söylemiştir... Birlikte banyoya geçmişler ve Moris şeni emeline derhal başlamıştır... Bir iki lisanen tecavüzden sonra kıza çullanan katil önce kıza kirletmiş, sonra temizlemek için banyoya sokmuştur. Kızın baş nahiyesini bir buçuk saat kadar iki sabunla yıkadıktan sonra kız boğulmuş ve Moris kaçmıştır... Katil üç gün sonra Çağaloğlu hamamında yakalanmıştır... Katil vakayı şöyle anlattı:

«— Kalapsi benle hep alay edip: (Sen de erkek misin?.. Nerde erkekliğin?...) diye alay ediyordu. O gün erkekliği göstermeye karar verdim... Ablalarımın erkek arkadaşlarıyla locaya gittiği bir gün ben de aşağı indim... Elim ayağım heyecandan kesilmişti... Hiç kötü maksadım yoktu... Önce kıza çikolata verecek, arkadan erkekliği ispat edecektim... Fakat beni yanlış anladı... Hem çikolatayı yedi, hem de olmaz dedi... Çok sinirlenmiştim, küvet orda duruyordu, birden onu küvete soktum. Maksadım onu iyice temizlemek ve şeytmektir... Fakat fazla suda tutmuşum ki birden ölüverdi... Ona ölsün diye kim dedi...

SEBEBİ: Bir kilo karnabahar.
KATİL: Bir yirmi boyunda, yeşil kravathı berber.
KULLANDIĞI ALETİ CARİHA: Pashı balta.
MAKTUL: Adı Maktule. Ev kadını.
ÖLÜM ŞEKLİ: Kesilmek suretiyle.
KAÇ DAKİKADA ÖLDÜĞÜ: Otuz beş saniye.
CİNAYET HAREKATI:

17 Eylül 1977'de saat gece onbiri beş geçe Katil Yaşar, daha önce yaşadığı Maktule'nin evine gitmiş ve kapıyı itmiştir... Onu gören Maktule ve dostu Süleyman, «— Yaşar bize kıyma, babama kuşbaşı derken katil büyük bir rahatlık içinde daha önceden, Oduncular çarşısından aldığı baltayı önce Maktule'nin, sonra kız kardeşi Maktule'nin başına beş kere olmak üzere indirmiş ve ikisinin de canına kıydıktan sonra, yağlıları bir tarafa yağsızları bir tarafa ayırmış, sakatları mahahede dağıtarken yakalanmıştır... Katil vakayı şöyle anlatmıştır:

«— Maktule ile birlikte beş sene oturduk... Sonra ben sıkılıp kalktım... Onun yüzünden muhite herkes bana: (Ulan Yaşar, Maktule seni Süleyman'la yaldızlatıyor) diyorlardı... Önceleri ciddiye almadım... Fakat askerden gelince aynı lafları duydum ve birden şeytana uydum ve ondan sonrasını hatırlamıyorum...» dedi ve ifadesini imzaladı...

Zabıtı tutan:

Komiser Ceynisbont Altan

İMDAT! CİNAYET VAR!

Katil, maktul ve polis birbirinden ayrılmaz üç kafadardır. Bu hafta da vukuat üzerine iş tutacağız... Tamam mı?... Allah ölenden de öldüren de razı olsun...

TEMİZ BİR CİNAYET NASIL İŞLENİR?

Cinayet işlemek herkesin becereceği bir iş değildir... İnce, zekâya dayanan ve estetik bir sanat olan katillik mesleğine girebilmek için şu şartları haiz olmak şarttır:

- 1 — Gözünü kan bürümüş bir gehreye sahip olmak.
- 2 — Durup dururken sinirlenmek... Ağzını burnunu oynatmak.
- 3 — Bıçak, tabanca, muşta, kasatura gibi şeyleri gayet ustalıkla kullanmak.
- 4 — İnsaf ve acıma hissinin yoksun olup, kurbanını iyi seçmek.
- 5 — Seçtiği kurbanını hangi şekilde temizleyeceğini çok iyi bilmek... Ve onu öldürecekleri orda burda söyleyip, onun kulağına gitmesini sağlayıp kurbanını bu atmosfere sokmak.

6 — Birden kurbanının üstüne atlayıp en kısa zamanda hatâsız olarak işini bitirmek... Ve ordan derhal tüymek.

7 — Enselenir enselenir, manyak ve deli numarası yapmak.

8 — Mariz yemeden cinayet hakkında hiçbir şey söylememek ve her şeyi inkâr etmek.

9 — İdama giderken bile centilmenliği elden bırakmamak.

10 — Gazetelere çok mânâlı pozlar vermek...

İşbu şartları haiz olanlar a-nadan doğma katildirler...

CİNAYET ÜZERİNE VECİZELER

Kanıma kan isterim. — Kan Bankası.
Bu gece öleceksin. — Katil.
Kolla kendini... — Katiliniz Hüsnü.
İmdat, adam öldürüyorlar!... — Ezrail.
Üçünüzü de mihlirim. — Çekiç Necmi.
Ölene değil, öldürene bak. — Morg Müdürü.
Ölümlerden ölüm beğen. — Arzunuz bilir.
Seni onbeş yerinden vururum. — Vuruşma.
Ceset cesede baka baka kararır. — Mortocu Rifka.
Silâhını geç çeken ölür. — Ringo Selâhattin.
Ben adamın ciğerini ahırım. — Sakatacı Süleyman.
Seni bana sayıyla mı verdiler?... — Veznedar Hamdi.

KAÇ TÜRLÜ KATİL VARDIR?

ROMANTİK KATİL

Ekseri cinayetlerini güzel manzaralı yerlerde, mehtaplı gecelerde işler... Durup dururken adamı şişler... Bunlar ince ruhlu, anlayışlı ve romantik bir hava katanlardır...

Bu tip katiller birdenbire karar vermiyip uzun uzun düşündükten sonra işe koyulurlar... Maktullerinin son arzularını sorup hâtırâ defterlerine yazarlar. Ekseri de bu yüzden enselenirler... İçlerinde çoğu müzik, resim, edebiyatla meşgul olurlar... (Carl Chessman) gibi... Hapishane de kimseyle konuşmaz, durmadan şarkı söylerler...

REALİST KATİL

Hareketleri katidir... Vurduları yerde can bırakmazlar... En

çok bıçak kullanırlar... En aşağı kurbanlarını on yerinden vurup cesedin etrafında üç tur attıktan sonra ve delilleri ortadan kaldırıp bir çöp kutusuna atıp ayrılırlar... Ne kadar mariz yeseler itiraf etmezler... Odundan çok korkarlar... Cinayetlerini ekseri sokakta işlediklerinden trafiği aksatırlar... Öldüreceklerine daha önceden bir pusla gönderip hazır olmasını, en yeni elbiselerini giymelerini rica ederler... Bunlara misal olarak (Landru'yu gösterebiliriz).

POLİTİK KATİL

Bunlar ekseri silâh olarak palavrayı kullanırlar... Çeneleriyle ve traşlarıyla birden fazla cana kıyarlar... Kullandıkları silâh daha ziyade dilleridir... Bunların ekserisi delil yetersizliğinden yakayı kurtarırlar... Çok kültürlü olduklarından her türlü dümeni bilirler... Misal göstermeye pek lüzum görmüyoruz...

PASTORAL KATİL

Ekserisi zehir kullanarak kurbanlarını iyi ederler... Tarihteki katillerin ekserisi bunlardandır. Çay, kahve, gazoz, limonata içmezler... İnce duygulu ve derin edebiyatla vâkıf olduklarından kurbanlarına önce bir miktar traş geçip içinde zehir bulunan bir şurubu içirdikten sonra cesedi hususi surette ortadan kaybederler... Çalıştıkları muntaka Harem'le Salacak arasındır... Araba vapurlarında da bunlardan çoktur... Kartları olduğundan vasiyata para vermezler...

E VE kömür alacaktık. Alacaktık ya, kömürü nereden bulacaktık? Arkadaşlardan biri:

— Sizin mahallede oturanlara yarımşar ton veriyorlar, dedi.

Sorduk soruşturduk, aslı çıkmadı. Benim gibi kömür peşinde koşanlardan biri:

— Yahu sen yeni evlisin değil mi? diye sordu.

— Eh, öyle sayılırız.

— Peki, ne duruyorsun birader? Kömürü koşanlara veriyorlarsa, haydi koşalım.

Koşanlara vermiyorlarmış ama, yeni evlilere veriyorlarmış.

— Bir yol, iz göster biz de alalım o halde.

Kolaymış. Bütün iş muhtarda başlayıp, muhtarda bitiyormuş. Annem: — İhmalciliğinin başına ne işler açtığını gördün mü? dedi.

— Ne oldu gene?

— Daha ne olsun? Eski mahalleden taşınırken kaydını naklettirseydin, şimdi pekâlâ alabilirdin kömürünü.

— İlâhi anne... Nakil kağıdı iki yıldır cebimde. Kaydı almıştım da, taşındığım mahalleye naklini yaptır-mamıştım.

— Bi koşu git de, yaptır bari.

Muhtar: — Eşinizin kaydını da getirmeniz gerekiyor, dedi.

Onu da getirdik. Kayıtlar yapıldı. Mürekkebin kurumasını beklemeden:

— Aman, dedim, bize bir kömür kağıdı veriniz. Hani şu yeni evlilere tanınan haktan...

Biz evleninceye kadar kanun değişmiş meğer.

— Peki n'apıcaz biz şimdi?

Muhtar bizden çaresiz. Omuzlarını kaldırdı, dudaklarını büzdü:

— Valla, dedi, beklediğiniz yolcu falan varsa, yarım ton kömür verirler ama, o da yoksa bir şey diye-mem.

Eşim hemen: — Var! diye atıldı.

— Eli kulağında mı?

Anlayamadı kadıncıgız. Biraz daha açıkladı muhtar:

— Yani bugün yarın gelecek gibi mi?

— Valla bilmem ki... Priştine'den yolladığı son mektubunda «Yakında geleceğim» diye yazıyordu ama, hiç belli olmaz. Bakarsınız bir hafta sonra gelir, bakarsınız bir ay sonra...

— Öyle değil kızım, hamilelik falan var mı? Yapın bir bebek, şıp diye alın yarım ton kömürünüzü!

Bebek dediğin, kahve yapar gibi on dakikada yapılmaz ki... Sipariş üzere imalâta şimdi başlansa, gelecek kışa kadar hazır olacağı gene de şüpheli.

Komsulardan biri: — Niçin ille kok kömürü arıyorsunuz? dedi. Depolarda serbest satılan çeşit çeşit kömür varken, ne diye soğukta titreyorsunuz birader?

— Bilmem... Kömür denince insanın aklına ilk gelen, kok oluyor da...

— Aman efendim, aç insan ekmeğin hasını arar mı? Birinci kalite linyit var, ikinci kalite linyit var, briket kömürü var, taş kömür var, ağaçlı kömür var... Birinden birini al, zevkine bak be kardeşim.

Sorduk soruşturduk, bütün o var-ların içinde en iyisi, briket sıkma kömürüymüş.

— Peki, almak için yapılması gereken bir işlem?

— Yokmuş.

— Serbest satılıyor, dediler. Tonu ikiye liraya... İstediyin depoya git, ver parayı, al malını.

Koştuk deponun birine:

— Kömür parasını yatırıp gelin, dediler.

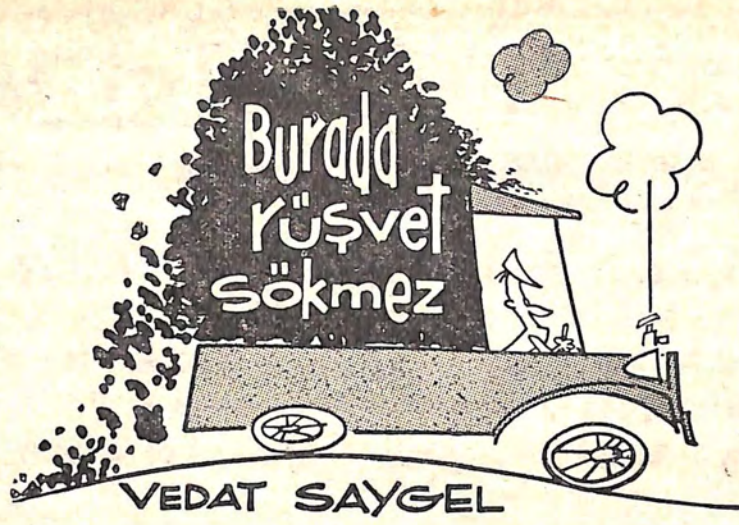
— Nereye yatıracağız?

— Kömür Tevzi Müessesesine...

— Nerede bu müessese?

— Tophane'de.

Adamın ağzından tırpışonla lâf alıyorduz:

— Başka bir formalitesi var mı?

— Yok. Parayı yatırıp, bir makbuz alacaksınız o kadar. Bu kömür serbest verildiği için, başka bir şey aranmıyor.

Kazlıçeşme'den bir yol bulup, atık Tophane'ye:

— Aman, dedik alın şu ikiyez lira-rayı...

Adam ters ters suratına baktı:

— Burada rüşvet sökmez beyim!

— Ne rüşveti kardeşim? Rüşvet sökse bile, bizde ikiyez lira rüşvet verecek hal nerde?

— Peki, n'apıcaz bu parayı?

— Kömür alacağız da...

— Ordunuz var mı?

— Kömürün ordinosuz verileninden canım.

— Haa, serbest kömür...

— Evet, serbest kömür.

— Nüfus kağıdınızı verin.

— Hani serbestti ya?

— Serbest olmasına serbest ya, aile başına yarım ton veriyoruz. Nüfus kağıdınızı getirin, yarım tonluk fişinizi alın.

Şehrin öbür ucundan nüfus kağıdını iki günde getirdik.

— Himin, dedi memur. Getirdiniz demek?

— Evet, getirdik.

— Yalnız, müessese yeni bir statüye girdiğinden, parayı alamıyaca-ğız.

— Peki, kömürü nasıl alacağız?

— Depodan... Parayı da depo veznesine yatıracaksınız.

Koştuk depoya.

— Evet, dedi memur. Parayı yatırıp, istediğiniz kadar briket kömür alabilirsiniz.

Ohh, çilemiz dolmuştu galiba.

— Sağol kardeşim, dedim. Sizler de olmasanız, bu kışta kıyamette millet ne yapardı?

— Rica ederim, vazifemiz.

Elimi daldırdım cüzdana:

— Tonu ikiyez liraydı değil mi?

— Evet, ikiyez.

— Buyrun şu yüz, şu ikiyez.

— Ne parası bu?

— Bizim briket kömürünün parası.

Adam heveslendirip heveslendirip:

— Parayı alamıyacağız demez mi? Neden?

— Kömür yok da, ondan!

— Gelmiyecek mi?

Gelecekmiş ama, zamanı belli de-ğilmiş.

— Peki, linyit?...

O da yokmuş! Sağolsun, hâlime acıyan memurlardan biri, ilderdeki bir toz yığını göstererek:

— İstersen kalorifer kömürü vereyim, dedi. Onu da sırf boş dönme-yesin diye veririm namussuzum. So-ğukta titreyen mäsunların için.

— Sobada yanar mı?

— Ee, bir kalorifer tesisi kurarsın artık. Onu da biz hediye edecek değiliz ya!

Hiçbir yıl kömür sıkıntısı çekme-yen komşulardan biri, kömürsüz kal-dığımızı duymuş, çağırttı beni:

— Hangi kömürden almak istiyor-dunuz?

— Valla kömür olsun da, cinsi ne olursa olsun. Artık briket mi, linyit mi, ağaçlı mı?...

— Neden kok kömürü istemiyor-sunuz?

İçimden, «Elinin köründen!» de-mek geçti ama, tuttum kendimi. Sanki depolar önüne gelene kok da-ğıtıyor da, ben istemiyorum.

— Aman birader, dedim, kok ner-deee, biz nerdeyiz?

— Dur sana bir iyilik yapayım.

Cebinden bir kart çıkardı:

— Gazhaneyi biliyor musun?

— Hamdolsun bir ay içinde Gaz-hane'yi de öğrendik, Gülhane'yi de...

— Oraya gidip Kürekçi Hasan'ı bulursun, kartımı verir, selâmla-rımı söylersen, gerekeni yapar o.

Duanın bini bir para, ayrıldım ya-nından. Annem:

— Aman oğlum, diyor, yanında para bulundur, o Hasan bey kimse, cebine birkaç lira bırakiver. Adam

bizim için o kadar yorulacak, kuru bir teşekkürle ayrılırsan, komşunun yüzüne bakamayız bir daha!

— Biliyorum anne, diyorum, çocuk muyum ben? Gerekeni yapacağız elbet.

Eşim:

— Kürekçilere de vermen gerekir, diyor. Yoksa imanına kadar toz dol-dururlar.

— Yahu durun. Biz kömürü ala-lım da, zarar, yok, tozu bol olsun.

Ertesi sabah erkenden dayandım Gazhane'ye. Önüme gelene «Kürekçi Hasan beyi» soruyorum. Kürekçi Hasan'ı herkes biliyor ama, adının sonunda «Bey» olanını bilen yok.

Neden sonra biri:

— Haa, dedi Çingene Hasan de-sene şuna!

Dişarda bekleyen küfecilerin ara-sındaki kömür tozuna bürünmüş bi-rine seslendi:

— Ulan Çingene gel buraya! Anka-ra'dan beyliğini getirdiler.

Geldi. Verdim kartı.

— Kok mu istiyorsun?

— Evet.

Duvar dibine çömelmiş kendinden daha hırpani birini işaret etti:

— Ona git, benim gönderdiğimi söyle.

Bir beşlik uzattım, elinin tersiyle itti:

— Burası senin bildiğin yer... dedi değil arkadaş. Burada rüşvet sök-mez!

Dünya sanki başıma yıkıldı. Du-var dibine sokuldum.

— Kok mu?

— Evet.

— Ne kadar?

— Bir ton.

— Gel bakalım.

Kömür deposundan uzaklaşıp, bir eskiciye girdik. Tezgâhtaki ustaya:

— Kömür istiyor, dedi.

— Peki, sen git, ben bakarım.

Adam çıkarken:

— Bir çay içersin, diye ikibuçuk lira uzattım, almadı. Üstelik:

— Bize rüşvet sökmez arkadaş! diye bir güzel de payladı. Adama şöyle iyicene bi baksana sen! Kömür deposu memuru mu karındaki?

— Affedersin, diye mahcup mäh-cup mırıldandım. Rüşvet değil, ne-diyeydi.

— Fiyatlarımızı biliyorsunuz de-ğil mi? diye sordu eskici.

— Bilmiyorum. Tonu kaç?

— Yüklemesi, nakliyesi, indirme-si, taşınması bize ait dört yüz lira!

— Biraz düşseniz...

Pazarlık yokmuş.

— Son fiyat, dedi. Memnun kal-mazsan, almazsın malı. Zaten ordi-no ile de alsan, nakliyesi, indirip bindirmesiyle aşağı yukarı bu fiya-tı bulur. Üstelik kömür diye toz top-rak vermeleri de cabası!

Kabul ettim. Yanıma yirtik panta-lonlu birini verip, yolladı depoya:

— Usta gönderdi dedi kapıdaki a-damlardan birine.

— Bekleyin biraz.

Duvar dibine çekilip, oturdum.

— Beş dakikada hazırlanır, dedi yanımdaki.

— Toz falan vermezler ya?

Vermezlermiş.

— Hele versinler, diyor yanımda-ki. Kazara toz verdiklerini bir üe patron duysun!... Sen kim oluyor-sun da müşterileri daraltıyorsun di-ye, gebertir o işi yaparı!

Elimi cebime attım:

— Yoo, dedi, rüşvet alıp vermeye de çok bozulur bizim patron. Ama haklı, rüşvet alırsak, toz verirse, kömür depolarından bir farkımız mı olur?

— Çok müşteriniz var mı?

Hemen hemen İstanbul'un yarısına dağıtım yapıyorlarmış.

Kelle kelle kömür dolu kamyon çıkarken ilâve etti:

— Devletle rekabet buna der... işte. Şu kömürün güzelliğine bi bak hele...

Vedat SAYGEL

— Başımı omuzuna her yaslayışında kalbın öyle bir çarpıyor ki!...

fan fin fon dilesi

28

SEMİH BALCIĞLU

HIZLI BİR GEÇMEDEN SONRA... AHMET DAYALI DÜĞELİ BİR MASANIN ÖNÜNDE MİSAFİRLERİNE HITABEDİYORDU.

SAYGI VE EN ÇOK SEVGİ DEĞER
AZİZ KONUKLARIM SİZE SON ELVEDA
OLARAKTAN MİSAFİRPERVERLER CEMİ-
YETİ ADINA BİR SOFRA KURMAK İSTE-
DİM BAŞARDIMŞA NE MUJLU BANA
ÇERKES TAVUĞU, TARATOR, PİREHU,
TATAR BÖREĞİ, KADIN BUDU KÖF-
TE VE DE ÇOBAN SALATASI AR-
KADAN MUSKA BÖREĞİ
VE ALKIŞLARINIZLA
ŞEEM TATLI...
HAYDI BUYRUN
MASAYA...

YEMEK HADİSESİZ GEÇTİ. SABAH YAKLAŞTIKÇA
HEPSİNİN NEDENGE GÖZLERİ DOLUYORDU BİR
ANA ANNE VE BABA BİRAZ AÇILDILAR AHMET
KIZLA YALNIZ KALDI

HER BİR ŞEKİLDE
RUHUMUN HADİSELERİNİ
BİLMENİZİ ÇOK İSTERİM
EĞER BU AĞIR YEMEKLE
HİSLERİMİ TERCÜME

EDİYORSAM, ŞİZİNLE
BİRLİKTE GEÇİRDİĞİMİZ
GÜZEL GÜNLERİN HATIRA
SI DAİMA ANNADINMI KAL
BİMİ UYANIK VE ATEŞLİ
TUTACAKTIR MARKAYA
DİKKAT ...

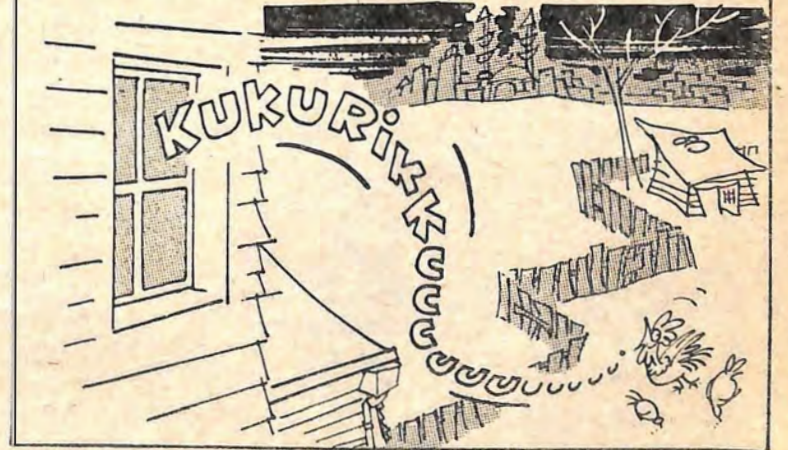

BİR ŞEY
DEĞİL VAZİ
FEMİZ. BEN
YARIN GİDECEKSİN,
BİZDE BURADA ELİMİZ
ŞAKAĞIMIZDA DOLA-
ŞACAĞIZ AMMA UNUT
MA HER HAFTA BANA
BİR KART AT.
RENKLİ OL-
SUN.

SÖZLERİ-
NİZ BENİ ÇOK
MEMNUN ETTİ...
TEŞEKKÜR
EDERİM!...

FON AHMEDİN ARZUSUNU KABUL ETTİKTEN SONRA SABAH
KADAR USLU, USLU ELELE OTURDULAR HOROZLARIN
ÖTÜŞÜ ONLARA MÜZİK SESİ GİBİ GELİYORDU ..

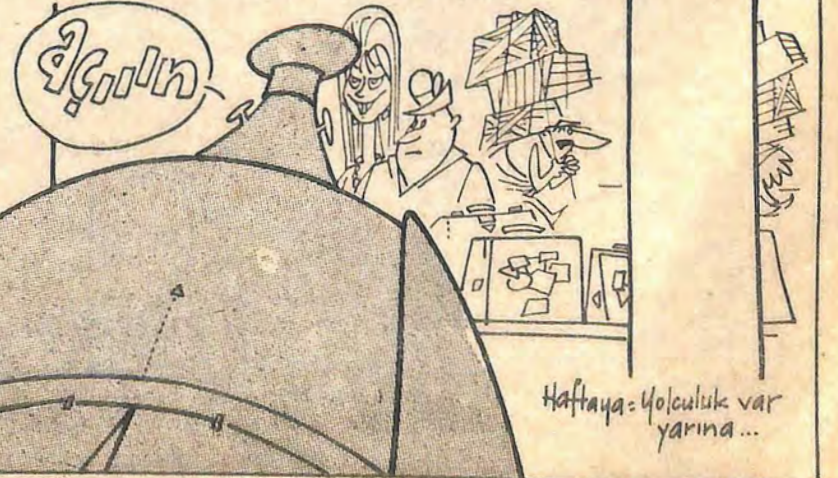

ERTESİ GÜN SAAT ON BİR

AVRUPA
EKSPRESİ
YOLCULARI
LÜTFEN GÜMRÜK
KONTROLÜNE..

BİZİMKİLER GÜMRÜĞE GİRDİLER. İRİ YARI BİR GÜMRÜKÇÜ
ONLARI EN SEVİMLİ HALİYLE KARŞILADI

Haftaya = Yolculuk var
yarına...

Uykulu uykulu sordu Nahide:
«Uyumadın mı gene?»
«Uyumadım, ama uyuyacağım!»
«Demek öttü horoz bütün gece?»
«Hem de nasıl ötmek... Taaa akşamdan başladı ötmeye... Vakıtsız durmadan öttü. Vakıtsız öten horozu ne yaparlar, bilirsin sen!...»
«Nee? Yoksa başını mı kestirdin?»
«Kapının önünde hâlâ kanları duryor. Gırtlığına yiyince bıçağı sesi sadası kesiliverdi!»
«Oooh!... Kurtuldun artık, öyle mi cicim?»

Kurtuldum, çok şükür.
«Bilsen cicim, ne kadar sevindim. Sen o horozu yoldurup, temizletip hemen gönder bana! Gönder de ateşe koyayım sabahtan... Hani nasıl ant içmiştin, bu horoz için... Meze siyle bir şişe rakı içmezsem bana da adam demesinler demiştin!... Gönder de koyayım ateşe!»

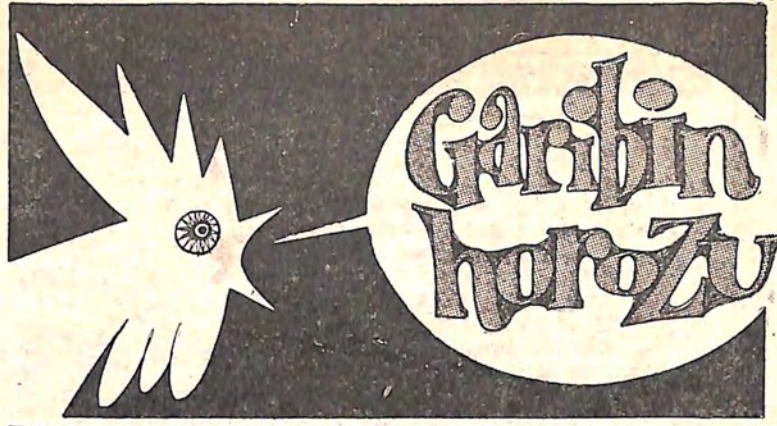
«Hazır! Dursun efendi aşağıda. Bilsen cicim, sesi sadası kesilince nasıl rahata kavuşuverdim birden. Doğrusu Dursun efendinin hakkını ne yapsam ödeyemem! Bir on lira verdim kendisine! Canla başla çalıştı, Allah için! Sever beni!»

«Seni sevmeyen mi var cicim?»
«Öyle mi canım?... Çok çok öperim seni... Uykuda gözlerimden akıyor. Sana iyi sabahlar!»

«Sana da iyi uykular cicim!»
Ertesi sabah kulağının dibinde okunan ezan sesiyle fırladı yataktan. Aptinin horozu komodinin üstüne çıkmış ötüyordu sanki. Uykulu uykulu kalktı. Bastı zile. Gelen Dursun efendiye:

«Bu ezan da ne oluyor böyle?» diye başladı çıkışmaya.

Kapıcı hiç umursamadan:
«Hoparlör konu minareye!» dedi, «Bundan sonra hep böyle okunacak ezan. Alt kattan duyamıyordum, çok iyi oldu.»

RIFAT ILGAZ

«Bundan sonra da bu hoparlör haaa?»

«Amma ne mutlu Beşiktaş'ta kalıp da dinleyecek olanlara! Gidiyorum yakında Doktor bey!»

«Nereye?»

«Köye...»

«Bizi bırakıp da gidiyorsun ha!...»

«Mal sahibi, çık deyince çıkar gideriz biz. Sizin gibi abukatımız yok önümüzde. Biraz da tarlayla sabanla uğraşalım!»

Bir hafta geçti, geçmedi aradan. Dişçi Rusuhi, sabah hoparlöründen önce uykusunu alabilmek için erkenden girmişti yatağa. Hemen de uyumuştur. Yemyeşil bir rüya görüyordu. Köydeydi. Dursun efendi öküzlerini sabana koşmuş, çift sürüyordu. Yamaçtaki evden şalvarlı cepkenli köy kızları çıkıyordu. İnekler evin önünde otluyorlardı. Bir kümes vardı yolun üzerinde. Kızlar kümesin kapısını açıyorlardı. İki tavuk çıkıyordu önce... Sonra bir horoz... Güneşe doğru ötüyordu, kanatlarını çırp çırp. Eşelenip bir

daha ötüyordu. Sesi gitgide yaklaşıyordu, kulağının dibine doğru. Tıpatıp Apti'nin horozununundu bu ötüş, patiska yırtar gibi:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Nasıl da benziyordu Apti'nin horozuna. Kulak verdi, oydu. «Uuu» ile başlıyor «üüü» ile bitiriyordu.

«Dursun efendi!» diye bağırdı. Duyuramadı. Elinde öğrendire, çift sürüyordu Dursun efendi. Bağırdı:

«Dursun efendi!... Bak, Apti'nin horozu!...»

Dursun efendi öğrendirenin nulu'nu öküzlerine dürtte dürtte çift sürüyordu. Bir daha öttü horoz:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Fırladı yataktan, durdu, dinledi. Ötüyordu gene:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Uyuyor muyum, yoksa uyanık mıyım, diye düşündü. Aynada kendini gördü Ses duvarın dibinden geliyordu:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Oydu! Apti'nin horozu... Dünyanın horozları sıradan ötse, hiçbir bu kadar çirkin, bu kadar sinir bozucu bir sesle ötmezdi. O idi... Etini meze yaptığı horoz!

Köküne kadar zile bastı. Yeni kapıcıyı zilin sesine gelen.

«Öten o değil mi?» diye sordu, «Apti'nin horozu değil mi?»

«Bilmem!» dedi, yeni kapıcı.

«Duyuyor musun, ötüyor!»

«Duyuyorum!»

«Ne ötüyor?»

«Horoz!»

«Kimin horozu canım?»

«Bilmem beyim, ne bileyim ben!»

«Apti'nin horozu ötüyor bel!»

«Öter Doktor bey!»

«Nasıl öter?... Kesilen horoz... Gözümlle gördüm. Etini meze yapıp bir şişe rakı içtim. Dinle bak, ötüyor gene!»

«Ötüyor!»

«Sen de duyuyorsun, ötüyor, değil mi?»

«Ötüyor Doktor bey!»

«Söyle Apti'ye!»

«Bilmem ki Apti'yi ben, yeni geldim.»

«Sor Apti'ye! Bu horoz onun mu, başkasının mı, onu sor! Deli olacağım yahu!»

«Peki, peki... Sorarım Doktor bey! Sen yat, uyul!»

«Yat, uyu, diyor! Nasıl uyurum ben, horoz öterken. Hem de Apti'nin horozu öterken... Git sor şu Apti'ye, Doktor bey soruyor de! Horoz, senin horozun mu, başkasının horozu mu? Hay, deli olacağım, hâlâ duruyor!»

«Peki, peki, gidiyorum sormaya!»
«Git, çabuk!»

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Kapıyı küt diye kapattı. Nahide'si gelmişti aklına. Yapıştı telefona. Karşındaki daha «aloh» demeye vakit bulamadan, başladı:

«Ötüyor!» dedi, «Horoz ötüyor. Hem de Apti'nin horozu...»

Telefondaki ses:

«Sen de öt öyleyse!» dedi. «Ne duyuyorsun?»

Bu ses, hiç de Nahide'nin sesi değildi ya, bunu kim ayırbilecekti:

«Öteyim mi? Ötersem ne olur?» diye sordu.

«Rahatlarsın! Aç pencereyi ötl!»

«Nasıl olur, canım?»

«Basbayağı olur. Öt haydi! Aç pencereyi! Durma!...»

«Peki, sen öyle istiyorsun! Öteyim yavrum!»

«Aç pencereyi! Telefonu masanın üstüne bırak da aç! Hızlı ötl ki ben de duyayım! Haydi canım!...»

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Yapıştı telefona, sordu:

«Oldu mu?»

«Olmadı. Böyle mi öter horoz hep U... U... U deyip duruyorsun?...»

«Ama canım, Apti'nin horozu hep böyle öter. Bak, bak, dinle! Tıpkı benim gibi! Daha doğrusu ben onun gibi ötüyorum.»

«Peki, peki! Madem öyle! Apti'nin horozu öttükçe, sen de ötl!... Git pencereye başla!...»

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Apti'nin horozu da verdi karşılığı:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Öttükçe, açıyordu sesi Dişçi Rusuhi'nin:

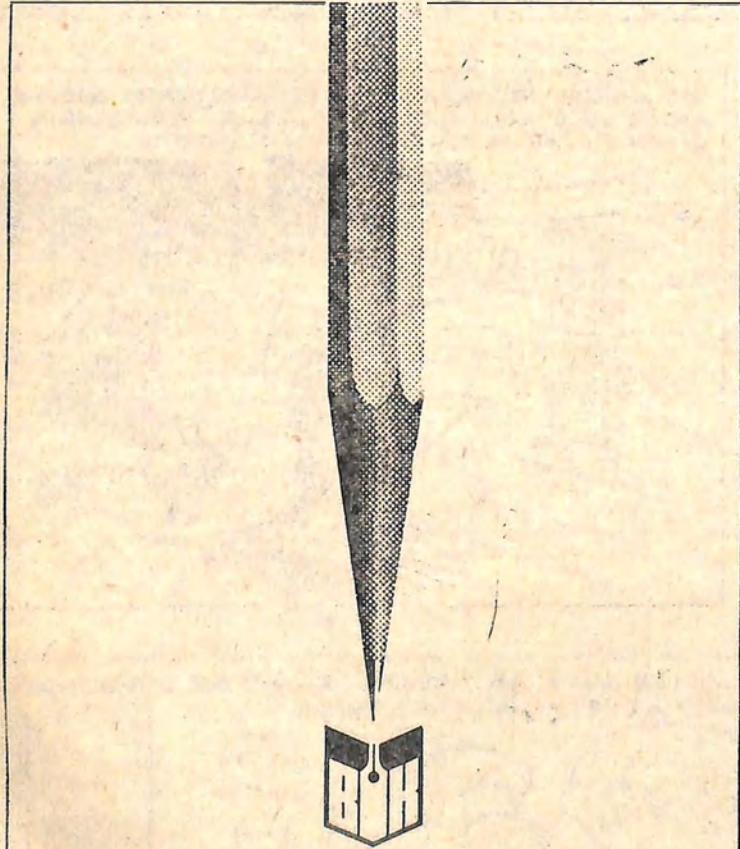
«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Apti'nin horozu, ilk defa ötüşüne candan karşılık veren, gür sesli bir arkadaş bulmuştu. Aşağı kalmamak için ötüyordu yırtınarcasına:

«Uuu!... U! Uuu!... Uuuüüü!...»

Sabaha doğru gırtlığı parçalanmış ötmekten. Ama Dişçi Rusuhi öttükçe açılmış, açıldıkça ötmüştü. Alıp götürdükleri zaman bile hâlâ ötüyordu.

SON

İyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

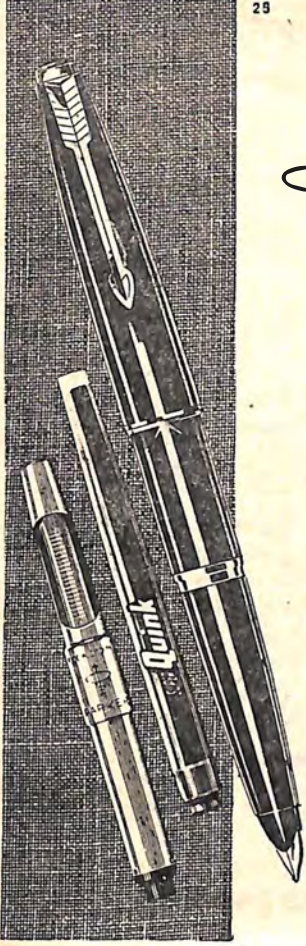
BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın: 24956 — 211)

(İlanlılık: 3301 — 212)

PARKER 45

Her öğrencinin seveceği
dolma kalem

Kolayca değişebilen vidalı uç takımı,
isteğe göre kartuş veya pompa ile
kullanma imkânı

İyi çalışmanın en güzel
ve en makbul hediyesi
bir Parker 45 dolma kalemidir!

(İlanlık : 3289 — 213)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-
tim 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Hüner

Paris'in en büyük emprezaryo-
larından birinin telefonu çaldı:
— Alo, dedi karşıdaki ses.
Emprezaryo Jak ile mi konu-
şuyorum?

— Evet.

— Size kârlı bir iş teklif ede-
geğim. Fevkalâde numaralarım
var.

— Yaa... Neymiş bakalım nu-
maralarınız?

— Okuduğum şiirleri derhal İn-
gilizceye çeviriyorum.

Güldü Jak:

— Siz bunu fevkalâde mi bu-
luyorsunuz? İngilizce bilen her
insan yapar bunu.

Karşıdaki ses, bir kahkaha at-
tı:

— İnsanı yapar ama, ben bir
papağanım!

— Biraz önce bana tecavüz ettiler...

— Aman, kımıldanmayın... İzi inceleyeyim!...

Ne yapıyorlarmış?

Dupont'lar, dostları Durand'lara gelmişlerdi. Analar babalar
kendi aralarında gültüşüp konuşurken, çocuklar da birbirleriyle
şakalaşıyorlardı. Herkesin kendi âleminde olduğu bir sırada evin
oğlu, Dupont'ların küçük kızını alarak kendi odasına götürdü.

Çocukların yokluğunu neden sonra farkedene anne ve baba-
lar, uzun aramalardan sonra bulundukları yeri keşfettiler. Bir
telâşla omuzladıkları kapıyı açtıklarında, karşılaştıkları manza-
ra şu idi: Oğlan, elindeki süpürgeyle yerleri süpürüyor, kız da
divana uzanmış gazete okuyordu.

— Ne yapıyorsunuz? diye gürleyen baba Dupont'a, çocuklar
istiflerini bozmadan cevap verdiler:

— Hiç. Evlilik oynuyoruz!

— Bonservisiniz var mı?

— İşte, görmüyor musunuz?!

Çare

Küçük Riri:

— Anne! Anne! diye bağırarak
mutfaktan fırladı. Süt tenceresi-
ne fare düşmüş!

— Fare mi?... Aman Allahım!
Çıkardın mı bari?

— Dur canım, hemen korkma,
dedi küçük. Fareyi çıkarmadım
ama, kediyi de tencerenin içine
saldım!

— Bu surat ne karıcığım? Kü-
çük evine ve tonton kocana ka-
vuştuguna memnun olmadın mı
yoksa?...

İdeal kadın

Bekârlıktan bıkan delikanlı, evlenmeye karar vermişti. Fa-
kat pek toy olduğu için rahibin karşısına çıkmadan önce, yaşlı
bir tanıdığından evlilik hakkında bilgi edinmeyi uygun görmüş-
tü. Babasının yakın arkadaşlarından olan bir ruh doktoruna
içinde bulunduğu durumu ve maksadını uzun uzun anlattıktan
sonra:

— İdeal bir kadın, sizce nasıl olmalıdır? diye sordu.

Bir süre düşünen doktor:

— Söyleyeyim, dedi. Mutfakta, ekonomik bir aşçı; salonda,
bir hanımefendi; yatakta da, tam bir dişi olan kadın, ideal ka-
dındır!

Bu konuşmanın üzerinden aylar geçmişti. Günün birinde
genç dostuyla karşılaşan ruh doktoru:

— Seni gördüğüme çok sevindim, dedi. Hem galiba evlen-
mişsin de...

Kısaca:

— Evet, dedi delikanlı.

— Güzel, tebrik ederim. Aradığın ideal kadını bulmuşsun-
dur her halde...

Delikanlı içini çekerek:

— Bulduk, diye inledi. Sırayı şaşırmasa gerçekten ideal ola-
cak ama... Bizimki aksine mutfakta bir hanımefendi; salonda
tam bir dişi; yatakta da, nedense son derece ekonomik!

Aşk

Yengeç, midyeye âşık olur ve
hemen evlenme teklifinde bulu-
nur.

— Teklifini bir şartla kabul e-
derim, der midye. Yan yan değil,
dümdüz yürüyeceksin.

Sevgilisinin şartını kabul eden
yengeç, evlendikten sonraki ilk
hafta yürüyüşünde en küçük bir
falso yapmadı. Ama evlilik biraz
eskiyince, yine yampiri yampiri
yürümeye başladı.

Bu duruma çok üzülen midye:

— Hani düzgün yürümeye söz
vermiştin?... diye hatırlattı.

— Fakat sevgilim, dedi yengeç,
bir düzgün yürümek için ömrüm
boyunca sarhoş dolaşamam ki...

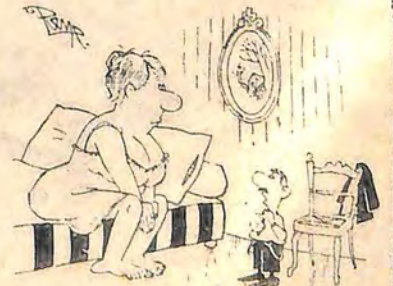
Sadaka

Sadaka isteyen dilenciye çevi-
ren kadın:

— Dünden kalan bir çorbayı iç-
mek ister misiniz? diye sordu.

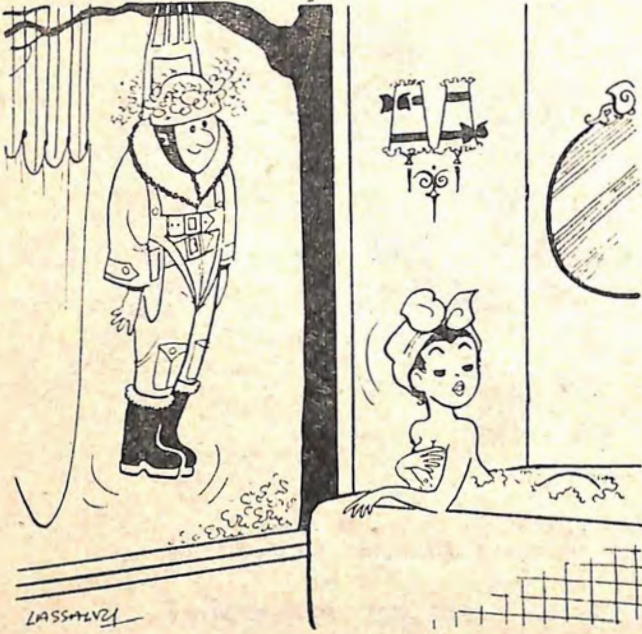
— Evet madam.

— Öyleyse yarın geliniz!

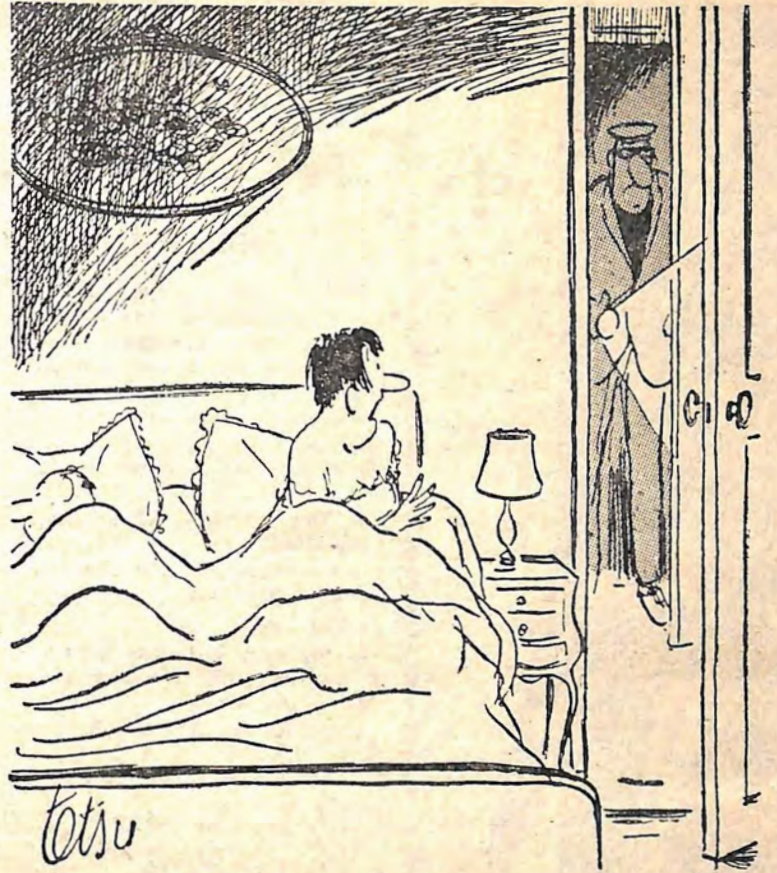

— Sahiden sizi hayâl kırıklığı-
na uğratmadım mı?!

DÜNYA KARIKATÜRLERİ

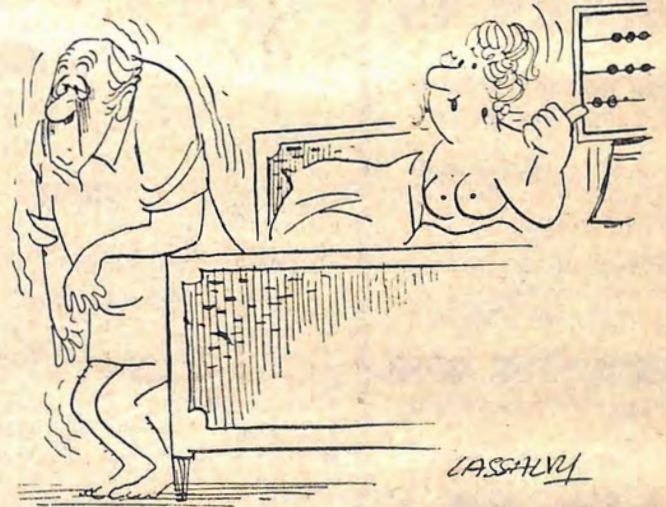
— SEVGİLİM BİLİYOR MUSUN, BU CİVARDA
BÜYÜK MANEVRALAR BAŞLAMIS !

— BU PAUL OLAMAZ ... GÜNÜNÜ ŞAŞIRACAK
KADAR APTAL DEĞİLDİR !

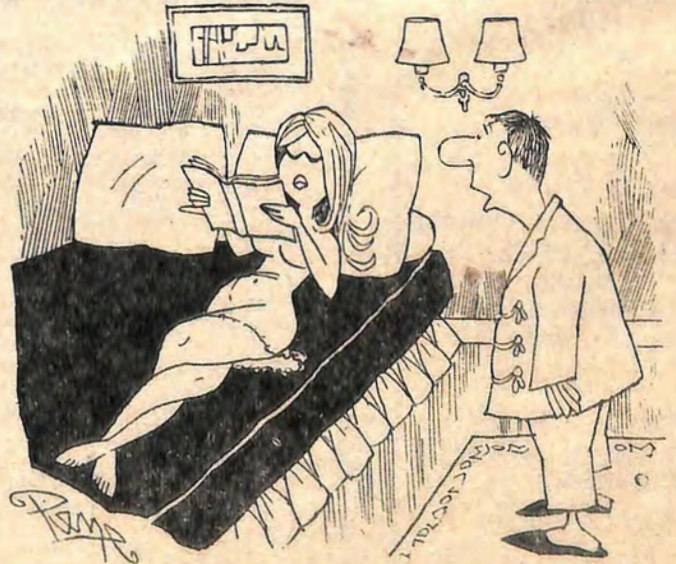
YAZIGIZ

— BRAVO EMİL ! REKOR KIRDIN !...

— ESKİDEN KORBEMİ DAHA NAZİK BİR
ŞEKİLDE ÇIKARIRDIN !...

— BİRBİRİMİZİ ARTIK HIÇ GÖRMEYECEK MİYİZ ?...

Vah vah...keşke UNIROYAL* alsaydı!

Sağlam ve rahat lâstikler üzerinde yol alırken her şoför arkadaş sık sık böyle lâstiği patlamış vasıtalar rasgelir. Gözü, bu manzaraya takılır. Sonra vah vah, der geçer. Vaktiyle patlayan lâstiklerden o da çekmiştir. Lâstik patlamasının ne dertli, ne kadar can sıkıcı bir iş olduğunu çok iyi bilir.

İşlerinin erbabı olanlar bu duruma düşmemek için şimdi bir tek lâstik seçiyor: UNIROYAL! Evet... UNIROYAL! Terkibinde harika birleştirici CVC bulunan lâstik... Sadece naylon iplik kullanılarak imal edilen lâstik... Isınmaya en mukavim

lâstik... Üstün fren emniyeti sağlayan lâstik... Defalarca sırt geçirebilen lâstik...

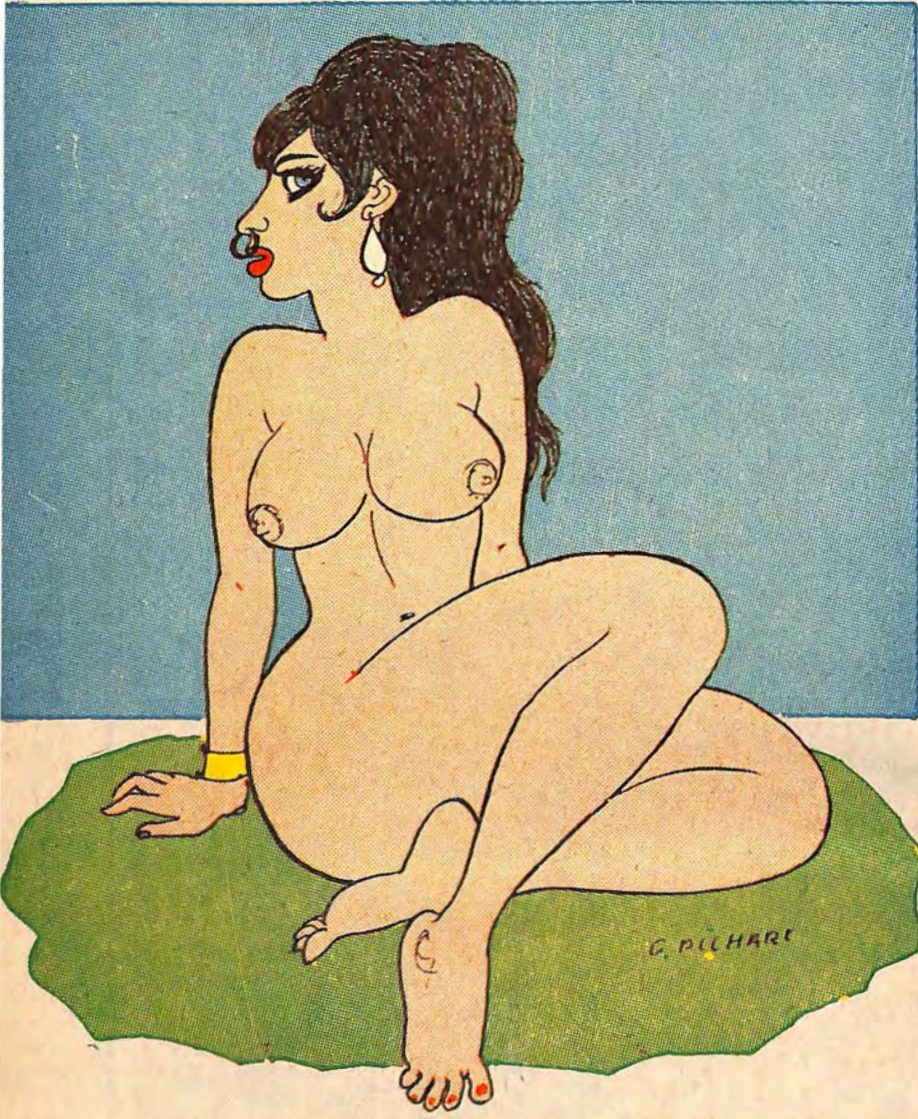
Siz de vasitanızı UNIROYAL lâstikleri ile donatarak lâstikten yana rahat ediniz.

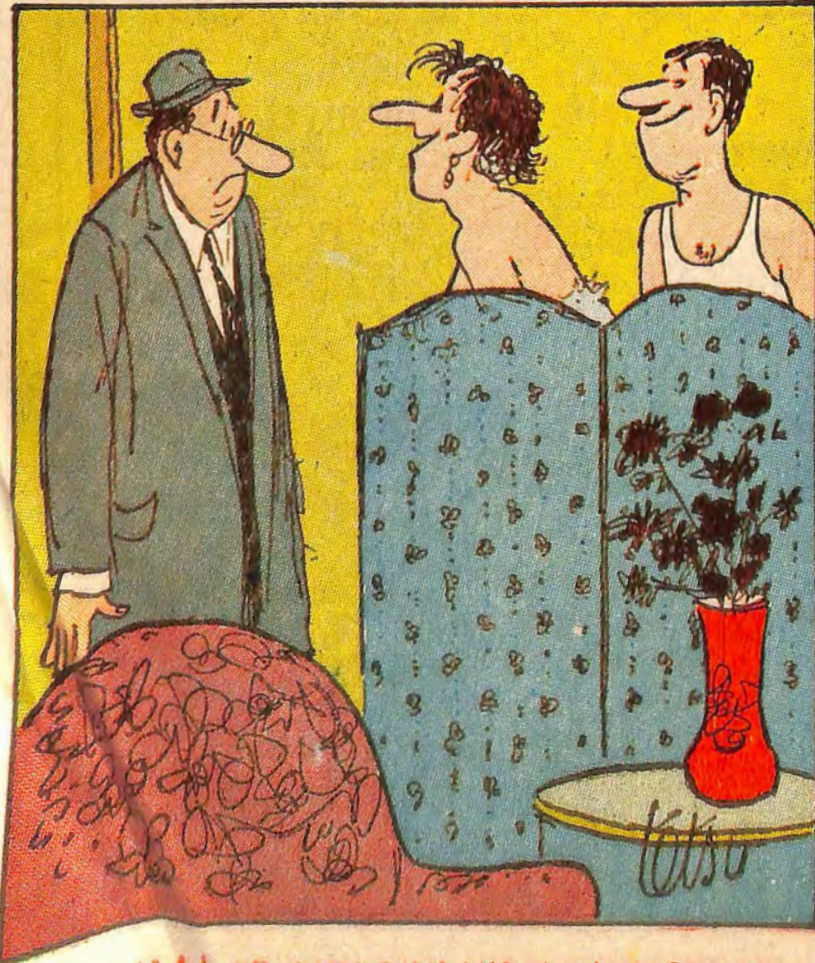
Yaman şoförün lâstiği

* UNIROYAL, meşhur U. S. ROYAL lâstiklerinin yeni ismidir.

Akbaba

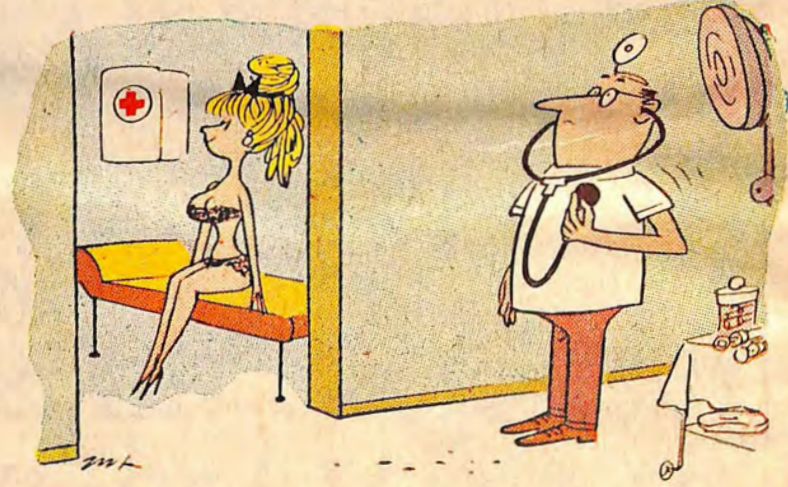
TEHLİKE ANINDA HALKAYI ÇEKİNİZ !..

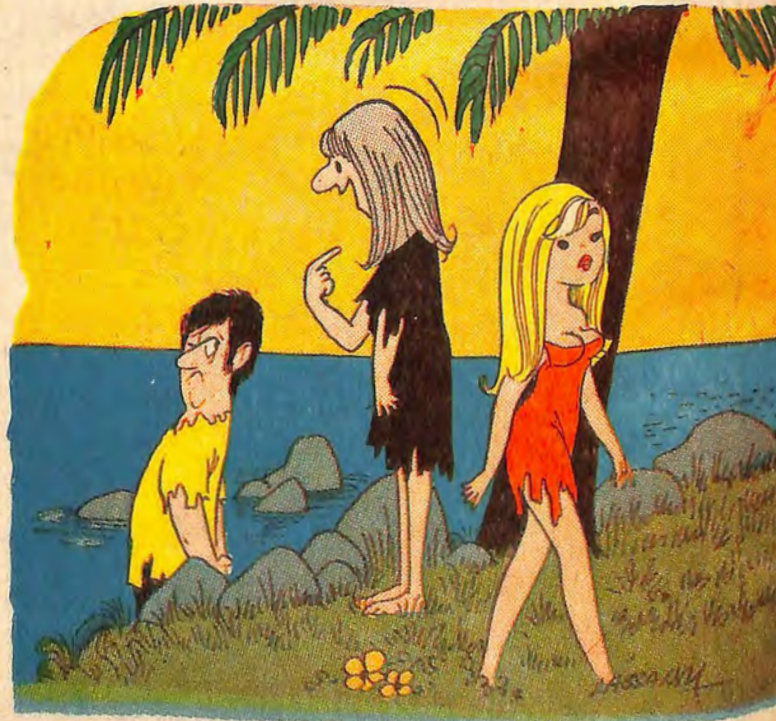
-BUDALA!.. YA SANA ŞAKA YAPIYORDUK DERSEM !..

- ELEKTRİKLİ TRENİNİZDEN BAŞKA HAYATTA SİZİ HİÇ BİR ŞEY İLGİLENDİRMEZ Mİ ?

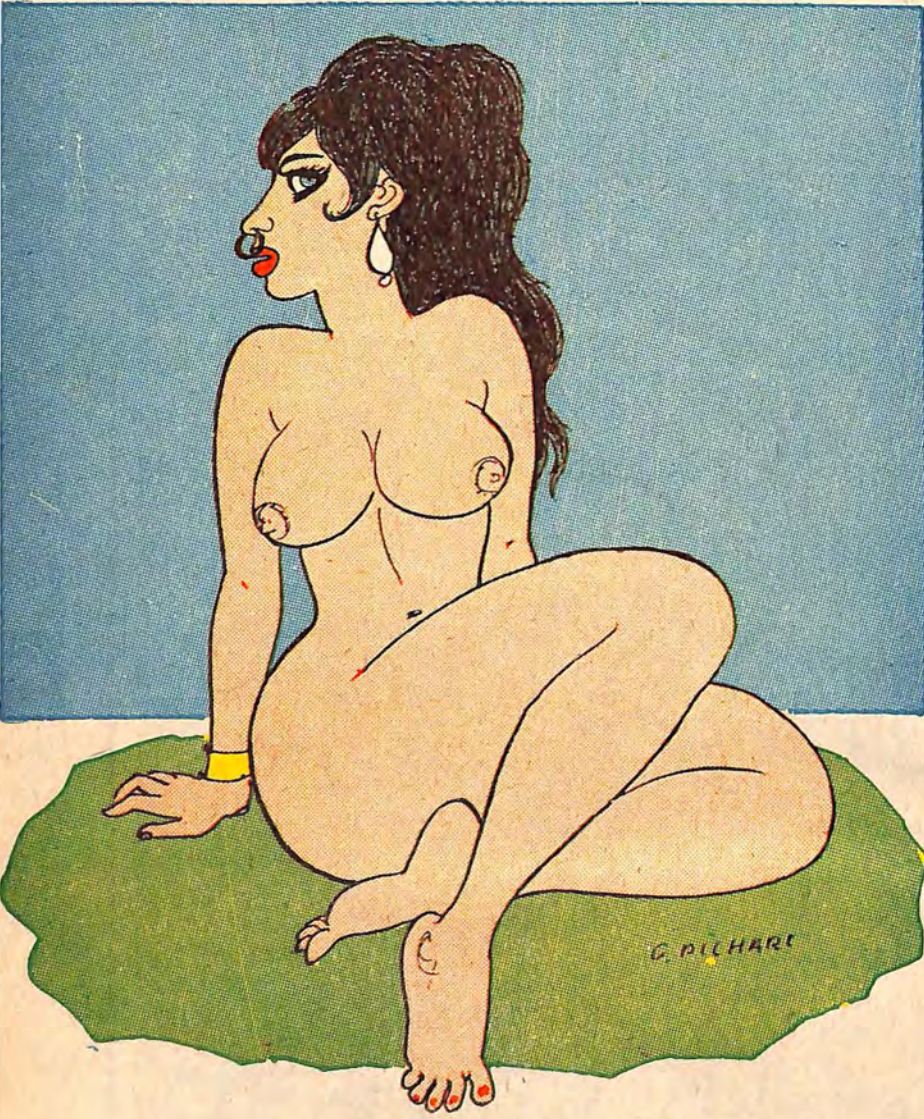

YAZISIZ

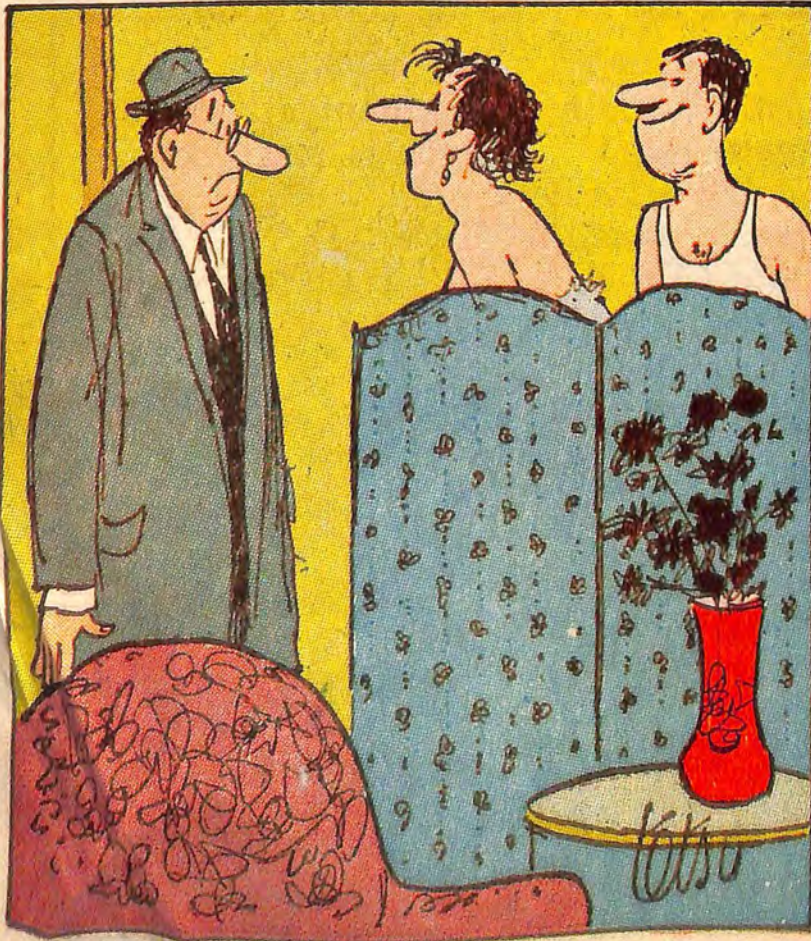

- ARAMIZDA KURA ÇEKTİK BANA DÜŞTÜNÜZ !..

Akbaba

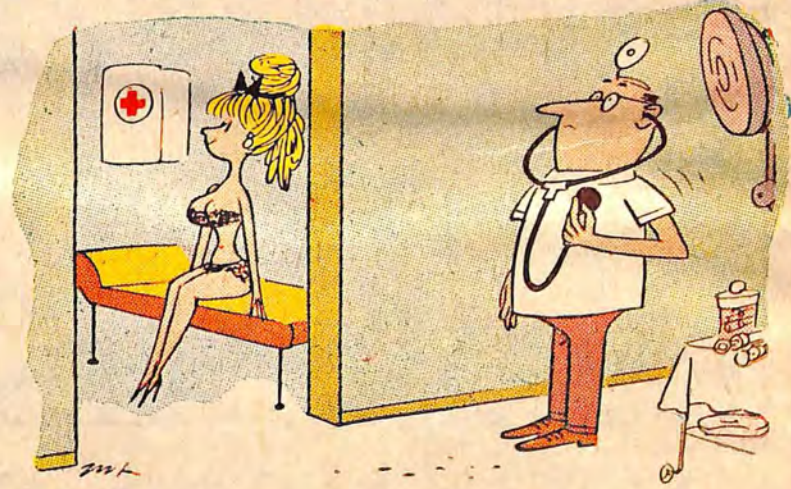
TEHLİKE ANINDA HALKAYI ÇEKİNİZ !..

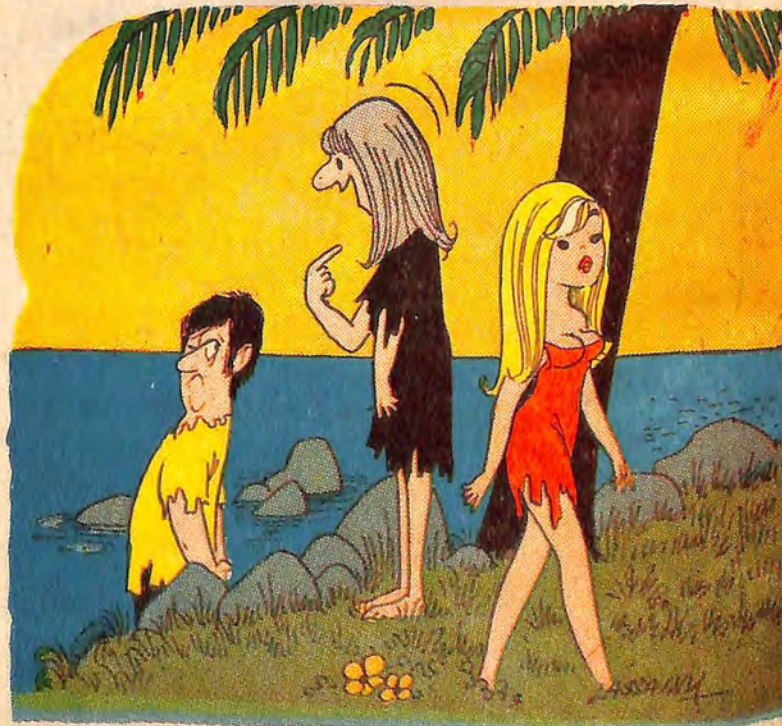
..BUDALA !.. YA SANA ŞAKA YAPIYORDUK DERSEM !

— ELEKTRİKLİ TRENİNİZDEN BAŞKA HAYATTA SİZİ HİÇ BİR ŞEY İLGİLENDİRMEZ Mİ ?

YAZISIZ

— ARAMIZDA KURA ÇEKTİK BANA DÜŞTÜNÜZ !